

**ע"פ 8162/09 - קובי פרבדה, שמוליק מיזל, אסף משה פוגל נגד
מדינת ישראל**

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעוורים פליליים

ע"פ 8162-09-15 פרבדה נ' מדינת ישראל ע"פ 11934-09-15 מיזל נ' מדינת ישראל ע"פ 54685-08-15 מיזל נ'
מדינת ישראל

בפני כבוד הנשיאה דבורה ברלינר, אב"ד
כבוד השופט ג'ורג' קרא, ס"נ
כבוד השופט אסתר נחליאל-חייאט
מערערים 1. קובי פרבדה
2. שמוליק מיזל
3. אסף משה פוגל
נגד מדינת ישראל
משיבה

פסק דין

השופט ג' קרא - ס"נ:

1. לפניו שלושה ערעורים שהודיעו בהם אוחז. שלושת הערעורים מופיעים נגד הכרעת דין של בית משפט השלום בתל אביב בת"פ 18226-06-13 מדינת ישראל נ' מיזל מיום 15.4.15, במסגרת הורשעו של שלושת המערערים, שוטרים במשטרת ישראל, בעבירות אלימות כלפי נחקרים שהיו נתונים באותה שעה במשמרות חוקית (להלן ולשם הנוחות יוצינו המערערים בשמותם "מיזל, פוגל ופרבדה"). בזר הדיןណו מיזל ופוגל לשישה חודשי מאסר לרצוי בעבודות שירות ותשעה חודשים מאסר על תנאי ופרבדהណו לשישה חודשים מאסר על תנאי. המערערים לא ערعرو על גזר הדין, אלא על הכרעת הדין בלבד.

רקע

2. המערערים שירתו יחד כבלשים במחלקת הבילוש באוטה תחנת משטרת, כאשר מיזל שימש כקצין המחלקה. בחודש נובמבר 2012 פתחה מח"ש בחקירה סמייה נגדם ונגד שוטרים נוספים ממחלק הבילוש בתחנה לאחר שהתרבר כי לאור מספר חודשים הוגש לממח"ש מספר תלונות נגד בלשי התחנה על ידי עמוד 1

מתלוננים שונים, שאינם קשורים זה לזה. במהלך החקירה בוצעו האזנות סתרטלפונים הנידים של המערערים ועם המעבר לחקירה גלויה נחקרו המערערים ובולשים נוספים תחת זהירה חשודים בעבירות אלימות.

3. בסופו של יומם, בתאריך 5.6.13, הוגש כתוב אישום נגד חמישה שוטרים ממחיל הבילוש בתחנה וביהם שלושת המערערים. כתוב האישום מחייב ארבעה אישומים המתארים ארבעה אירועי אלימות אשר התרחשו במועדים שונים בפרק זמן של כתשעה חודשים בשנת 2012 ואשר בוצעו על ידי חמשת השוטרים - חלקם ביחד וחלקם בנפרד - כלפי ארבעה מתלוננים שונים, שנעצרו על ידם במהלך עבודתם לבושים ובנסיבות שעוררו את חدامם. כל המתלוננים בעלי עבר פלילי קודם והוא מוכרים למשטרת ולמערערים. איש מהם לא התлонן בעבר במח"ש נגד שוטרים.

4. סמוך לתחילת ההליך בבית משפט קמא הודיע המשיבה על מחיקתו מכתב האישום של אחד מחמשת הנאשמים, השוטר בן חמו (מי שהיה נאשם 5). נאם נוספת, השוטר דורי (מי שהיה נאשם 3), זוכה בהכרעת הדין לאחר ששמעו הוכחות, מהעבירה שיוחסה לו בכתב האישום והמשיבה לא ערערה על זיכוי. גם המערער פרבדה זוכה מאחד משלני האישומים שיוחסו לו (האישום השני), וגם על כן לא הוגש ערעור. בהכרעת הדין הורשו השוטרים מיזל ופוגל בשני האישומים (האישומים הראשון והשני) שיוחסו להם והשוטר פרבדה הורשע באישום אחד (האישום השלישי) ומכאן הערעורם.

הכרעת דין של בית המשפט קמא

5. הכרעת הדין מבוססת על מספר קבועettes כלויות ביחס למahrainות המתלוננים, המערערים ועד' ההגנה ובהמשך על פירוט הממצאים ביחס לכל אחד מהאישומים. ואלו הקביעות הכלליות שבהכרעת הדין:

א. המתלוננים הותירו רשות אמין והגרסאות בדבר האלים שהופעלה נגדם הין גרסאותאמת, הנתמכות בנסיבות אובייקטיביים - תלונות מידיות, האזנות סתר ופעולות שננקטו על ידי המערערים. כל אחד מהמתלוננים היה עקי באשר למעשי האלים ונזהר שלא להאשים את כל הלבושים שנכחו בחדר הבילוש. מרבית הסteriorות בדבריהם נוגעות לעניינים שלויים. עוד נקבע כי בין המתלוננים אין קשר והם אינם מכירים זה את זה וכן כי האירועים שככתב האישום מצביעים על דפוס התנהגות שיש בו כדי לחזק את גרסאות המתלוננים.

ב. המערערים הותירו רשות בלתי אמין הן לנוכח התרשומות הבלתי אמצעית של ביהם"ש והן לנוכח האזנות הסתר וד"חוות הפעולה שנועדו להסביר את הפגיאות במתלוננים.

ג. בכל הנוגע לאופן ביצוע החקירה עדיפות עדויות חוקרי מח"ש על פני טענות המערערים, שכן החוקרים תיעדו את כל פעולות החקירה, פירטו בהרחבה את נסיבות התהמקותם מהחקירה של חלק מן המערערים, הקפידו לאפשר להם להיוועץ בעורכי דין והקליטו את רוב פעולות החקירה. לפיכך, במקרים שבהם שמר מי מהמערערים על זכות השתקה, היotta שתיקתו חזק לראיות התביעה.

ד. המערערים שוחחו ביניהם הן לפני החקירה במח"ש והן לאחריה והיו מודעים, או לפחות חששו, שהם נתונים להאזנה, והדבר עולה מהازנות הסתר.

ה. רוב עד' ההגנה ניסו לסייע למערערים, למשל בדרך של יצירת מזכר מאוחר ביחס לאישום הראשון

וביהם"ש קמא- בהתייחסו לשניים מעדי ההגנה - ביקר אותם על כך.

טענות המערערים - כלל

6. אף כי שלושת הערעורים הוגשו באופן עצמאי ובנפרד, ניתן לזהות מספר טענות משותפות שמהן נגזרים גם הטענות הפרטניות הייחודיות לכל אחד מהמערערים. לשם הנוחות ורציפות הדיון יבואו תחילה הטענות הכלליות וההתיחסות לטענות הפרטניות תובא בהמשך, ככל שתידרש, במסגרת בחינת ההרשעות בכל אחד מהאישומים.

7. ואלו הן, בתמצית, טענותיהם הכלליות של המערערים:

א. במקורה זה מתקיים חריג לכל Ai התערבותה של ערacaת הערעור בנסיבות עובדה ומהימנות.

ב. הנמקת בית המשפט קמא לוקה בחסר אינה עומדת בחוכת הנמקה בכל הנוגע להעדפת גרסה אחת על רשותה. בהນמקת חסר זו כשלעצמה יש כדי להקים ספק סביר (ע"פ 2879/14) והוא אף פוגעת בזכות המערערים לבחון את הכרעת הדין.

ג. בית המשפט קמא התעלם מסטיות מהותיות ומשקרים בגרסאות המתלוננים תוך "ישום כלל "פלגין דיבורא" כמו כן התעלם ביהם"ש קמא מהainteres הבהיר שהיה לכל אחד מהמתלוננים בטרפוד חקירת המשטרה נגדו. לא ניתן גם משקל רב לעבירות הפליליות של המתלוננים או לעברם ולשקרים ביחס ל"מעטפת האירועים".

ד. המערערים מסרו גרסאות עקבות ומהימנות, המתישבות עם השכל הישר, נתמכות בדוחות הפעולה שכתבו, בעדי ההגנה ואף בעדי התביעה. האזנות הסתר מלמדות כי לא היה למערערים דבר להסתיר וכי הם לא תיאמו גרסאות ביניהם.

ה. בניגוד לקבעת ביהם"ש קמא, חקירות מה"ש לא תועדו במלואן ואף היו ארוכות מן המקבול.

ו. קיימים מחדלי חקירה קשים- בשל ניהול החקירה בחלוף זמן ניכר מהאירועים ובשל הימנעות מביצוע בדיקות נדרשות - המערערים ספק סביר באשמת המערערים ואשר גרמו לקיפוח מהותי בהגנתם.

ז. משמעות ביטול כתוב האישום נגד השוטר בן חמו היא כי עדותם של בן חמו מקובלת על המשיבה עדות אמינה בעוד עוד עדותם של המתלונן באישום הראשון אינה צוז. בדומה, זיכויים של דרורי ופרבדה מהאישום השני מלמד כי ביהם"ש קמא לא נתן אמון בגרסה המתלונן (באישום השני) ביחס אליהם ומעמיד בסימן שאלה גם את יתר חלקיה של גרסתו.

תשובה המשיבה- כלל

8. המשיבה גורסת כי אין להתערב בהכרעת דיןו של ביהם"ש קמא בהיותה מנומקת ומפורטת. ביהם"ש קמא סקר את רובן המכريع של הראיות, התיחס לטענות המערערים ונימק את קביעותיו ובכך יצא ידי חובה ההນמקה, משайн עליו חובה להתייחס לכל ראייה וראייה ולכל עד ועד.

9. ביהם"ש קמא קבוע כי אין קשר בין המתלוננים ואין מדובר בקונוניה לטיפול אשמה על המערערים, ולראייה-

המתלוננים תיארו דפוס אלימות דומה, היו עקביים בגרסתם והקפידו ליחס את המעשים רק למי שהיו בטוחים שהליך בהם חלק והסתירות בגרסאותיהם התייחסו לעניינים שליליים ודברים מקובלים אצל עברייןין, כפי שנקבע.

10. קביעה ביהמ"ש קמא כי המערערים לא עשו רושם טוב ומהימן מובוססת הן על התרשםותם הבלתי אמצעית והן על האזנות הסתר.

11. לבסוף נטען כי אין לקבל את טענת השינוי בחקירה, שכן החקירה החלה לאחר הנסיבות התלונות על שוטרי התחנה.

פירוט האישומים והקביעות העובדיות שבהכרעת הדין

האישום הראשון (המערערים 2 ו-3- השוטרים מיזל ופוגל).

12. ביום 16.11.12 בשעה 10:00, במהלך סיור שערכו, הבינו השוטרים מיזל, פוגל ובן חמו במתلون (להלן: "המתلون או בן חיים") הרוכב על אופנו. השלשה דלקו אותו בשל חסד לביצוע עבירות תנואה. בן חיים המשיך בנסיעתו עד הגיעו למוסך, שם נעצר על ידי השלושה ונכבל כשיידי מאחורי גבו. בן חיים הובא לתחנה, הוכנס למשרד הבילוש שם נערכ חיפוש על גופו, שבמהלכו מסר לשוטרים אלה מתකפת שהיתה ברשותו.

בעוד בן חיים ישב בחדר הבילוש כשיידי כבולים, הכה אותו פוגל בכיסו שטחן על פניו, הטיח את ראשו בקיר, חבט בו באגרופיו וחנק אותו באמצעות האלה. מעשו אלו בוצעו בנוכחות מיזל. מיזל הכה גם הוא את בן חיים בסטיות לפניו ובהתקפת ראשו בקיר.

במהלך האירוע אמרו פוגל ומיזל לבן חיים כי לא יוכל לבסוף מפנהם בעיר ממשום שהם 'బילוש של גבעתיים' ופוגל הוסיף כי אם יראה אותו שוכן ויחשוב שהוא מנשה להימלט - 'ימער וידروس' אותו.

כתוצאה מעשייהם של פוגל ומיזל נגרמו לבן חיים המטומה מתחת לעיניו השמאלית, שריטות שטחיות בלחין השמאלית ורגשות מחתחת לעיניו הימנית ועל אףו. לשניים יוכסה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות חמורות (עבירה לפי סעיפים 380 ו- 382(א) לחוק) והם הורשעו בביצועה.

13. בית המשפט קמאקבע כי בן חיים מסר גרסתאמת לעניין אלימות השוטרים כלפי בחדר הבילוש. לביטוס מסקנותיו זו עמד על תיאור המקומות שקיבל כפי שמסר בן חיים בהודעתו; על העובדה כי בחדר הבילוש נלקח בן חיים לשימוש תנואה במרחב דן ושם מסר לקצינה כי הוכה בתחנה (תמונה מידית) וזה תיעודה את דבריו בטופס השימוש ומסרה בהודעתה כי הבדיקה בסימן אדום בולט על לחיו; על הבדיקה שעשה בן חיים בין השוטרים פוגל ומיזל שהכו אותו לבין השוטר בן חמו שנכח בחדר אך לא השתתף בהاكتו; על כך שבתמונה המצלמה שתיעודה את יומן התחנה נראה בן חיים נכנס לתחנה ללא פגע ויוצא ממנו כשללו לחיו סימן ברור של פגעה בלחין (יוער כי ביהמ"ש קמא ציין כי מדובר בפגיעה בחמי ימיין, אולם נראה כי מדובר בטיעות סופר שכן הדבר מרובה שמאל כפי שעולה מהתמונות עצמן, מגרסת בן חיים ומהודעת הקצינה שערכה את שימוש התנואה); גרסתם של המערערים לפיה לא ראו כל סימני פגעה על בן חיים בעת מעצרו; פניה המערערים לקצין בתחנה (גברון) - לאחר שנודיע להם על חקירת מה"ש - בבקשתו שיחבר מזכר לפוי הבדיקה באדמנויות בפניו של בן חיים

בעת שהייתה בתחנה וכי זה אמר לו, לשאלתו, שהדבר נגמר בניפויה; נסויום של המערערים להסתיר את שיחותם עם הקצין בעניין הזמן כתיבת המזכיר; דחית טענות המערערים באשר להשלכת שקרי המתلون בן חיים על מהימנות גרסתו בכלל ככל שהדבר נוגע לנסיונו באור אדום לפני מעצרו זמן שהותו במסך עד לمعצרו, כאשר בעניין הראשון הודה בן חיים כי שיקר בשימוש התעבורה והענין השני הוא עניין שלו.

טענות המערערים

.14

- א. המערערים רדפו אחרי בן חיים משומש שענה לתיאורו של חשור שנמלט מזירת פשע ולא בשל חשור לביצוע עבירות תעבורה, כפי שנכתב בהכרעת הדין.
- ב. אלה המתקפלת נתפסה במהלך חיפוש על גופו של בן חיים כשהיא מוסתרת, בנגדוק לקבעתו של ביהם"ש קמא כי בן חיים מסר את אלה לשוטרים מיוזמתו.
- ג. הקביעעה כי השוטר פגול חנק את בן חיים באלה זו שגוי וסותר את עדותו של השוטר בן חמו, אף כי לנוכח אמינות גרסתו נמחק האחרון מכתב הנאשם. ביהם"ש קמא אף התעלם כמעט כליל מעדותו של בן חיים שהעיד כי השוטר מיזל לא הכה את בן חיים.
- ד. ביהם"ש קמא התעלם מגרסאות העדים שלא הבינו בסימני אלימות למעט סימן אדום על לחו של בן חיים.
- ה. ביהם"ש קמא נתן משקל רב מדי לתמונות הסטילס שפותחו מסרטוני האבטחה, אף כי אלו נערכו ע"י מחש"ב לצורה מגמתית לשם הצגת חבלות מוגזמות באמצעות עיוות בתמונה, מה גם כי ההבדלים בין תמונות שונות מאותה השעה ממש מלמדים כי שנייה זה יכול היה להתרחש גם בעת כניסה של בן חיים לתחנה. כי"כ התעלם ביהם"ש מהיעלמות סרטון האבטחה שיכל היה להראות מה קרה בזמן שהותו של בן חיים בתחנה.
- ו. ביהם"ש הסתמכר על תמונות שצילם חברו של בן חיים מבלי שנבדקה מקורותן, מבלי שהלה נחקר על כן.
- ז. ביהם"ש התעלם מעדויות עדי ההגנה שפגשו במתلون בן חיים בעת שהייתה בתחנה והיעדו כי הלה לא התلون על מכות שקיבל, בנגדוק לטענתו כי אמר את הדבר לכל מי שראה בתחנה.
- ח. עדותו של בן חיים רצופת שקרים בעניינים הבאים: מעבר בצומת באור יורך, משך שהייתה במסך עד למעצרו, מצבו הנפשי הנסער לאחר שהייתה בחדר הבילוש, צילום תמונות החבלה על ידי חברו של בן חיים בבית החולים, עדי הראייה להם סיפר כי הוכה.
- ט. העדר התאמנה בין תיאוריו של בן חיים לבין החבלות שנמצאו על פניו לפי התעוזות הרפואיות.
- י. ביהם"ש התעלם מהעובדה כי בן חיים שיקר בשימוש התעבורה משטען כי עבר באור יורך. יא. ביחס לשוטר מיזל נטען כי שתקתו בחקירה במח"ש באה על רקע חקירה דורסנית וארוכה.
- יא. גרסת בן חיים איננה עקבית ביחס למיקום ומועד תחילת האלימות נגדו - בחדר הבילוש או מחוץ לו- ולזהות הנוכחים בחדר- ביעוד נוכחותו של השוטר מיזל.

15. אין מחלוקת אלידבא דגרסתם של שוטרי הבילוש כי לא נצפתה חבלה על פניו של בן חיים בעת מערכו וכי מרגע מערכו היה הלה נתון לפיקוחם. הטענה כי מדובר בחבלה קודמת שבאה לידי ביטוי רק בחולף הזמן אינה הגיונית ואינה עולה עם תלונתו המיידית של בן חיים בעת עירכת שימוש התעבורה, שזו לו ההזדמנות הראשונה להתלוון בפני מי שאינו קשור לבלים כי הוכה בתחנה. גם עורכת השימוש הבחינה בסימן האדם על לחיו. מהאזור הסתר עולה כי המערערים היו מוטרדים מקיים של המצלמות ומה שנראה בסרטונים ופעלו להוספת זכ"ד של קצין בתחנה, וכן כי מעורבים אחרים בפרשה - דורי ובן חמו. ראו בהם כסיבה העיקרית לחקירה. עוד עולה מהאזור הסתר כי המערערים חששים שהם מצויים תחת האזנות. עוד התייחסה לסתירות שבעדויות העדים מטעם ההגנה.

דין והכרעה

16. אין מחלוקת כי בן חיים נעצר במושך לאחר מרדף שניהלו המערערים פוגל ומיזל, יחד עם בן חמו, אחיו. המעצר לא היה הכרוך בהפעלת כח. לאחר מערכו נלקח בן חיים על ידי המערערים לתחנת המשטרה ושם הוכנס לחדר הבילוש. בשעה 14:14 נלקח בן חיים ע"י הבלים פוגל ובן חמו לתחנה אחרת לשימוש תעבורה, שנערך בפני השוטרת חברוני ועם סיומו בשעה 14:25 הוחזר לתחנה (ת/2). מכאן, אין ולא יכולה להיות מחלוקת כי למנ מערכו ועד להחרתו לתחנה היה בן חיים מצוי תחת משמרות ופיקוח של המערערים.

17. מחוץ לתחנת המשטרה ובתוכה, ביום התחנה, הוצבו מצלמות אבטחה שתיעדו את המתרחש. לאחר שהתקבלה תלונתו של בן חיים, הגיע חוקר מח"ש לתחנה והוריד מהמחשב את תמונות מצלמות האבטחה בזמן הרלבנטיים (עמ' 102, ש' 30 וכן ת/84).

18. תשע תמונות הודפסו מתוך המצלמות (ת/1) ועליהן מצויינש שעת הצילום (מצרף ת/87). בעניין זה מן הראיו לציין כי על פי בדיקת מח"ש שעון המצלמה בתחנה שבנה צולם תמונותיו של בן חיים מפגר בעשרים דקות מזמןאמת (מצרף ת/84). באربע תמונות נראה בן חיים ליד דלפק היום בתחנה בשעה שהוא מוביל לתוך התחנה בשעה 10:18 והן מראות בבירור כי לחיו השמאלית נקייה מכל סימן או אדמומיות. לעומת זאת באربع מתוך חמיש התמונות המתעדות את כניסה לתחנה לאחר שהוחזר לשימוש תעבורה בשעה 14:31 ניתן לראות בבירור כי לחיו השמאלית מתנוסף סימן אדום וכי לחיו נראית נפocha. בתמונה החמישית (מהשעה 14:31:58:924), שבה עומד בן חיים כשפינוי לדלפק היום, קשה להבחין בסימן שעל לחיו השמאלית בשל זוויות הצילום. הטענה כי ההבדל בין התמונות מלמד כי יתכן שבשל זוויות הצילום בכניסתו לתחנה לא נראה האדמומיות אשר לפי הנטען על ידי המערערים הייתה קיימת עוד לפני הבילוש איננה יכולה להתקבל. צפיה בקטעי סרטוני האבטחה שהוגשו מראה כי זוויות הצילום באربע תמונות הכניסה אפשרה צילום ברור של לחיו השמאלית, כזו מופנית למצלמה בשלמותה ונקלתת באופן ברור.

אין ממש בטענה כי התמונות שפיתחו אנשי מח"ש מתוך סרט האבטחה שתיעד את המתרחש ביום התחנה הן תמונות מעוותות באיכות ירודה שהודפסו מתוך סרטוני האבטחה לאחר עירכה מגמתית של אלו, כאשר סרטונים אלו "נעלו" ולא הגיעו לידי המערערים ולא הוצגו בבית המשפט. מצלמות האבטחה פועלות תוך תיעוד בלתי פוסק ואף סתמי של המתרחש ביום. הסרטונים נשמרים במכשירו למשך מספר ימים עד שבועיים (ת/89) ופעולות החוקרים בבקשתם לאתר סרטונים את התמונות המתעדות את בן חיים בשעת כניסה יציאתו מתחנה, כמתואר

במזהר ת/84, הינה פעולה הגונית וטבעית פרי שיקול דעת סביר מתוֹך רצון להתחקוקות אחר התמונות הרלוונטיות מתוֹך שעות תעוז רצאות של התמונות ביום התחנה. מתוֹך כלל סרטוני האבטחה נשמרו הסרטונים הסמכים לזמןם בהם נצפו כניסה ויציאה של בן חיים מן התחנה ומתוכם גם הודפסו התמונות. אין מדובר הסרטונים שנעלו בדרכ פלא אלא הסרטונים שככל לא נשמרו מלכתחילה, בשל שיקול הדעת שהופעל ביחס לפעולות החקירה הדורשות ולא מתוֹך נסיון לשבש את החקירה או למנוע מהמעעררים גישה לסרטונים המלאם במטרה להציג מצג שווה. בנסיבות אלו אין בכך כדי להפחית משקלן הריאיתי של התמונות שהופקו מאותם סרטונים וכי שכבר ציינתי לעיל תמונות אלה אken מראות על ההבדל בין חיים בעת כניסה לתחנה בבוקר האירוע לבן מראהו לאחר שהייתה בתחנה.

לא מצאי ממש בטענה הנוספת שענינה בנזק הריאיתי שנגרם לטענת המערערים מהיעדרם של סרטוני האבטחה בתוך התחנה ומהוצאה לה, שבאמצעותם ניתן היה לבחון את טענתו, השקרית לשיטת המערערים, של בן חיים באשר למצבו הנפשי לאחר שהוכה- בהיותו אחוז טראומה וכו'. כמו גם את הטענה כי כל אימת שיצא מחר הבילוש לשירותים סייר לשוטרים על המכות שקיבל. גם אם היו סרטוני אבטחה אלה בנמצא ספק אם היה ניתן להבחן בהם במצב נפשיคลשוא בו שרוי המצלום.

19. בן חיים הגיע לחדר המיון בשעה 17:27 (ת/5), הינו בחלוף כשלוש שעות משעת צילום צאו מהתחנה. בתמונות שצולמו על ידי חברו בעת שהייתה בבית החולים ניכרים סימנים אדומים ושריטות על שתי לחיזי, אך אלו של לחיו השמאלי משמעותיים יותר. בנוסף ניכרים סימנים אדומים על צווארו מצד שמאל (ת/4). הסימנים על לחיו השמאלי ניכרים גם בתמונות שצולמה אמו באותו ערב, לאחר שחזר מבית החולים (ת/4, עמוד אחרון). בהקשר זה עיר כי הטענה לפיה התמונות צולמו על רקע הנזזה להיות בבית ולא בבית חולם מתיחסת לעמוד התמונות האחרון בלבד שככל תצלומים שצולמו על ידי אמו של בן חיים בביתו לאחר שחזר מבית החולים (עמ' 14 ועמ' 42 ש' 31), ولكن אין בכך כדי להעיד על סילוף האמת כפי שנטען (סעיף 36 לטענות הערעור של המערער 3). החשיבות היא בסミニות הזמן בין האירועיםמושא כתוב האישום.

20. המערערים הלינו על קבלתם של תמונות אלו כראיה אף שני שצולם, חברו של בן חיים, לא הובא עדות ולא נחקר אודוות נסיבות הצילום, אופן הביצוע והעדר ערכיהם. במקרה זה לא מצאי כי שגה בית המשפט קמא בקבלת הצילומים ובהסתמכו עלייהם. הצילומים צולמו בפלפון של בן חיים ובנוכחות והוא שהיעד על נסיבות ביצועם, כאשר כל חלקו של חברו הוא בלחיצה על כפתור הצילום. לפי עדותו התמונות צולמו בבית החולים והתייעד הרפואי מבדיקתו שם, נתן תוקף למה שנראה בתמונות. ואכן, יש התאמה בין סימנים הניכרים בתמונות לבין ממצאי הבדיקה: שריטות שטחיות בלחיו השמאלי, רגשות מתחת לעין ימין ועל פני האף, המטומה מתחת לעין שמאל (ת/5).

21. בנגד לטענת המערערים, סימני החבלה שעל פניו וצווארו של בן חיים מתישבים עם תיאורו באשר למכות שספג ומגנו גרים החבלה. על פי דבריו, עליהם חזר הן בהודעותיו והן בעדותו בבית המשפט, הוא ישב על ספסל בחדר הבילוש בתוך גומחה המצודה בחדר (כמפורט בציורי המקום ת/6) כך שמצדו הימני היה הספסל צמוד לכל אורכו לקיר הגומחה. בן חיים ישב על הספסל כך שהצד הימני של פניו וגוף סמוכים לקיר הגומחה. מכות על לחיו השמאלי, שכפי שתיאר, גרמו לכך בראשו הותח בקיר. תיאור זה מתאים לתיאור המקום כפי שעולה מתמונות השחזר שנערך שם (ת/6ה הנ"ל, עמ' 42 ש' 15-17).

שיעור התעבורה- תלונתו הראשונית של בן חיים

22. בדו"ח השימוש שנערך על ידי המפקחת חברוני נרשם כי בן חיים מכחיש שנסע באור אדום וטוען כי השוטרים כתבו לו דוחות כדי לכוסות על עצם משומש שהכוו (ת/2, מיום 16.11 בשעה 14:14).

23. בהודעתה של חברוני, שהתקבלה במקום חקירתה הראשית (ת/8, 12.11.29) מסרה כי מיזל התקשר אליה לבירר האם יש צורך להביא לשימושה בפניה את בן חיים בשל אופן נסיעתו לפני מעצרו, התייעצות שצויינה על ידה כחריגה (ת/8 ש' 37). עוד מסרה כי במהלך השימוש הבהיר בן חיים שנסע ברמזור אדום וטוען כי השוטרים טפלו עליו האשמה זו משומש **"הוא קיבל מכות מאותם בלשים שהביאו אותו"**. אף אחד מהשוטרים שהביאו אותו לשימוש לא נכח בחדר בעת השימוש שערכאה לבן חיים (ת/8 ש' 17-15). כמו כן זכרה שעל חייו השמאלית של בן חיים היה "סימן אדום בגודל ביןוני" שנראה כמו שפוף. הסימן לא היה נפוץ אבל היה הבדל בין לחי ימין, שהיתה נקייה, לבין לחם שמאל. לדבריה, לא התעכבה על סוג המכות שקיבל בן חיים אלא תיעדה את דבריו.

עוד מסרה כי הבלים לא קיבלו לידיהם את טופס השימוש ולא שאלו אותה מה אמר בן חיים, אולי יתרן שהיה ציינה בפניהם את טענתו שהוכחה על ידם. בשל חריגות המקירה בהשוואה לשימושים שבשגרה, דיווחה על כך למפקדה (ת/8, ש' 36-38).

24. דברים אלו עולים בקנה אחד עם הסבירו של בן חיים במהלך עדותו לפיהם סיפר לחברוני שהוכחה משומש שלא ראה בה כמעט שיקורתם לבלים או לתחנה וכי שאון לה כל אינטרס לכוסות על מעשיהם (עמ' 32, ש' 15, 27) וכן כי הבלים לא היו לידי כחסיף לחברוני שהוכחה (עמ' 33 ש' 1). לפיכך, בדיון ראה בית המשפט קמא בדבריו בן חיים לחברוני משומש תלווה שהועלתה על ידי בן חיים בהזדמנות הראשונה שנקרתה לפניפני גורם סמכות שאין קשור לתחנה.

25. העובדה כי במהלך השימוש הבהיר בן חיים שעבר צמתים באור אדום, פרט שהודה בו בהמשך, וטוען כי השוטרים טפלו זאת עליו כדי להצדיק את המכות שהכוו, אינה מורידה ממידת האמינות שניתן לייחס לתלונתו ולעדותם ביחס לאלימות המערערם כלפיו. גם אם מצופה מازרח לומר את האמת במהלך שימושו כגון זה, אין בעובדה כי לא כך עשה כדי לבטל מכל וכל את אמינות יתר דבריו בעניינים אחרים הקשורים לאירועו, משאלה מקבלים חיזוק בריאות חיצונית ונבחנים במחנן השכל הישר גם ביחס לجرائم המערערם. אדרבא, העובדה שהבהיר את עבירות התעבורה שיויחסו לו, מעידה על כך שהטענה בדבר המכות שספג, לא نوعה לשרת את רצונו שלא לתת את הדיון על אותן עבירות.

26. גם העובדה כי בן חיים לא פירט באוזני לחברוני כיצד בדיק הוכחה על ידי השוטרים אינה מכרסמת במשקל שיויחס לעדותו. די בכך שהעליה בפניה את התלונה. אין מדובר בשוטרת שגבתה עדותם בעניין זה אלא במאי שהتلונן בפניה- בהזדמנות הראשונה שנקרתה לו- על עצם הcatsuo.

החבילות שתועדו בבית החולים

27. גם בבית החולים ציין בן חיים כי הותקף על ידי שוטרים והוכחה באגראפים בפנים ובצלעות ונחבל בפניו ובأوزنه השמאלית, בידו הימנית ובצלעותיו (ת/5). מעבר לממצאי החבלה שפורטו לעיל לא נמצא סימני חבלה בראש,

באפרכסת האוזן ובצלעות. הדבר מתישב עם דבריו בחקירהו לפיהם הביעות שבעט פוגל בצלעותיו "לא התלבשו לו כל כך" (ת/30, ש' 132). בעודו עמד בן חיים על כך שהחלות החזקות היו בפניו אולם הוא קיבל מכות גם בצלעות וגם באוזנו וסבל מצפוף (עמ' 35, ש' 19, 26).

לא מצאתי כי קיים פער מהותי בין תיאוריו של בן חיים לבין החלות שנמצאו בבדיקה הרפואית. ראשית משום שעל פי תיאוריו את מירב המכות ספג מצד השמאלי של פניו ושם אכן התרכו החלות שנמצאו בבדיקה. שנית, אין צפיה כי כל מכח ומכח שספג, חזקה ככל שתיה על פי תחושתו, תותיר סימן או חבלה נראים לעין. די בבדיקה הגופנית שבוצעה כדי ללמד על עצמת המכות שספג ואין בהיעדר חבלות נוספות, בייחוד מצד הימני של פניו כדי לכՐסם במהימנות גרסתו. ושלישית, אין לראות בדוח בדיקה רפואי גלויון חקירה או בדיקה של רפואה משפטית והשماتת פרטים מתייאור החלות כמו למשל שימוש בהלה, אינו מעיד על חוסר מהימנות. די כי יש תואם- גם אם לא מוחלט- בין תיאוריו של בן חיים עדותו לבין המסמכים הרפואיים והתמונהות כדי להצביע על מהימנות תלונתו.

גרסת המערערים

28. גרסת המערערים אינה מספקת הסבר סביר לחבלה שנקלטה בתמונות שצולמו בתחנה. כאמור, הטענה היא כי החבלה בפניו של בן חיים היא פרי חבלה שקדמה למעצרו, אשר באה לידי ביטוי גופני בחולף השעות שלאחר מעצרו. אלא שהחינת גרסאות המערערים לפרטיהן יחד עם עדויות עדיה ההגנה אינה תומכת בטענה זו.

29. מייזל, לפי גרטתו שלו, כלל לאבחן בכל אדמומיות שהוא בפניו של בן חיים בעת שהובא לתחנה. אך העיד בחקירהו הראשית (עמ' 164, ש' 23-24) ובחקירהו הנגדית הוסיף כי לאבחן בכל אדמומיות שהוא בין בעת כניסה של בן חיים לבוקרו של אותו יום לתחנה ובין ביצתו ממשרד הבילוש "**לא ראיתי סימן לא בהתחלה ולא באמצע ולא בסוף**" (עמ' 165 ש' 13-16 ועמ' 169 ש' 23 - עמ' 170 ש' 2).

פוגל, לעומת זאת, טען כי לאחר מעצרו של בן חיים הבחן כי פניו סמוקות, אך שיר זאת להחז של הקסדה על פניו של בן חיים ולא ייחס לכך חשיבות (עמ' 175 ש' 11, עמ' 178 ש' 7-9 ועמ' 178 ש' 29-30) בנוסף טען כי "**אנחנו לאורך הדרכ דיווחנו על האדמומיות הזה...**" (עמ' 178 ש' 14-13).

30. להבדל ממשמעותי זה בין גרסאותיהם של מייזל ופוגל, מצטרפת העובדה ששניהם כאחד לא ידעו להסביר את החבלה הניכרת בפניו של בן חיים לאחר חזרתו משימוש תעבורה בשעה 14:31. כך מייזל בעדותו: "**לא יכול להסביר מהهو שלא ראיתי**" (עמ' 169 ש' 27) וכן "**לא הייתה לי שום אינטראקציה ולא יכולתי לראות**" (עמ' 170 ש' 6-5, יותר כי הדבר נרשם בפרטן' כאשר למרות חזות תשובה לשאלת שקדמה לה). וכך גם פוגל שהסביר "**אני לא יודע להסביר, אני יכול לנסות להבהיר דברים, איך אדם נכנס בלי חבלה, הבוחר הזה נכנס כשפניו סמוקות, אם אפשר לראות במלמה או אי אפשר, אני לא רופא ולא עוקב אחרי האנשים, האודם הזה נשאר בגדר אודם, התמונות שתת מצינה לי אף אחד לא יודע מי צילם, מתי, איפה ואיך, זה לא צולם בבית חולים...**" (עמ' 185 ש' 13-8).

31. גם עדי ההגנה, שעל ההתעלמות מעדויותיהם הליינו המערערים, אינם מועילים להם ולא בכדי נמנע בית המשפט קמא מליתן לעדויות אלו משקל ראוי ממשי. כפי שיפורט להלן שלושה מביניהם (העדים בן חמו, סולמה ואלי מלך) העידו כי כלל לא הבחינו בסימני חבלה על פניו של בן חיים, ועד נוספת (העד גבורין) שינה את

גרסתו בעניין זה ממש באופן שאינו מאפשר לבסס עליה קביעה פוזיטיבית ל佗ות המערערים.

עדוי ההגנה

32. השוטר בן חמו העיד כי בעת מעצרו לא ניכרו בין חיים כל סימני חבלה (עמ' 193 ש' 12-11). גם הוא, כפוגל, טען בחיקירתו כי בפניו של בן חיים ניכר סומק, מכל מקום, וכי שהבהירות בחיקירתו הנגדית, אין מדובר בסימנים של חבלה או אלימות (עמ' 193 ש' 18) ואין אלו הסימנים הנראים בתמונות (ת/1). בן חמו לא ידע להסביר כיצד זה לא הבחן בסימנים הבורורים הניכרים בתמונות ואשר השוטרת חברוני ו"אורו" (כל הנראה הכוונה היא לגברון, שראה שפושף) הבחינו בהם גם כן והшиб "אני לא ראיתי. אם הייתי רואה היה מצין. אם הם רואו ואני לא לנראה שראיתי פחות טובה. אני לא ראיתי את הסימנים שהם מדברים עליהם" (עמ' 194 ש' 5-6).

33. ביחס לבן חמו: טענת המערערים לפיה משנמקח הלה מכתב האישום חזקה על המשיבה כי היא מקבלת את גרסתו, לפיה בן חיים לא הוכה, היא טעונה מרוחיקת לכת ואין מקום לקבללה. הטעם למחלוקת של בן חמו מכתב האישום לא פורש על ידי המאשימה; כל שהוצחר לפרוטוקול היה כי המאשימה חזרה בה מכתב האישום נגדו ולפיכך נמחק כתוב האישום נגדו בטרם הקרה (עמ' 5). עדותו מסר בן חמו כי האישום נגדו נמחק לאחר שנמצא דבר אמת בבדיקה פוליגרפ. כתוצאה מסוג זה אינה מהווה ראייה במשפט פלילי, מה גם שאין לדעת מה בדיקן נשאל העד במהלכה. יתרה מכך, בית המשפט אינו כובל ואינו מחויב בהתרשםות המשיבה מעדים עלייה התבוסה ההחלטה שלא להגיש כתוב אישום או למצער למחוקו. זאת ועוד. לפי עדותו של בן חמו שהייתה בחדר הבילוש לא הייתה רציפה משיצא ונכנס מהחדר בעת שהיא בן חיים שם (עמ' 192 ש' 19). בן חמו גם אישר כי יצא מספר פעמים כדי לעשן וכן אישר את דבריו בחקירה כי לא נכח בחדר בזמן בו נתען כי בן חיים הוכה (עמ' 193 ש' 4-3), אף כי טען שרוב הזמן אכן שהה בחדר (עמ' 192 ש' 19). בהינתן דבריו אלו באשר ליציאותיו מחדר הבילוש ולnochט טענות כי כלל לא הבחן בחבלה על פניו של בן חיים, כאשר חבלה צו מתוודת בבירור בתמונות שצולמו בתחנה, אין מקום לתת משקל של ממש לעדותו ובוודאי שאין לראות בה "זה ראה וקדש" כפי שטענו המערערים.

34. גם עד ההגנה סולמה, שהעיד כי ראה את בן חיים בתחנה לאחר מעצרו, ציין כי לא הבחן בכל סימן של חבלה (עמ' 202 ש' 16). משהתבקש להסביר כיצד זה השוטרת חברוני ראתה סימן ברור על לחוי השמאלית של בן חיים השיב בתשובה מתחמקת בניסיון לישב את הדברים "אמרתי שאני לא שולש שהיא עליי סימן. אמרתי שכונראת בಗל זווית הראייה שלי לא ראיתי. מעבר לזה יש לי בעיה של מיקוד ראייה ויכול להיות שזה הסיבה שלא ראיתי, אבל ציניתי ששוטרים אחרים ראו את זה" (עמ' 202 ש' 21-23). מסופקני אם תשובה זו יכולה להושיע את המערערים.

35. כאמור, גם השוטר אלימלך, שהגיע לתחנה לאחר מעצרו של בן חיים, העיד כי לא הבחן בחבלות כלשהן אצל בן חיים (עמ' 206 ש' 4).

36. השוטר גברון העיד בחיקירתו הראשית כי ראה את בן חיים לאחר מעצרו ולא הבחן בכל סימני חבלה (עמ' 207 ש' 12). בחיקירתו הנגדית, לאחר שעומת עם הודיעתו במח"ש שם מסר כי הבחן בחבלה על פניו של בן חיים, השיב כי אינו זוכר שאמר דבר צזה וכי "יכול להיות שהיא עליו שהוא לא זכרתי את זה" (עמ' 207 ש'

29, 32). לדבריו, מדובר בזיכרון שנכתב לפני כשנתיים ויתכן וראה חבלה. לפני עדותו לא ראה את המזיכר ולא ذכר זאת **"יכול להיות שהייתה חבלת. אם ציינתי כנראה שראיתי"** (עמ' 208 ש' 7). קיומו של מזיכר יחיד על חבלה שנראית על פני בן חיים, שנרשם כאמור על ידי גברון והתחקות אחר נסיבות רישומו היוצאה נדברמשמעותי בהערכת הריאות וגרסאות המערערים והעדדים על ידי בית המשפט כאמור, ועל כך להלן.

הזיכרון שנרשם באיחור

37. המזיכר שרשם גברון אינו נושא תאריך (ת/131). על פי האמור בו גברון נקבע לתחנה לאחר מעצרו של בן חיים וכשהגיע הבחן **"שהנדון היה חבול בפניו, במשאל עמו טען כי נפל. לציין כי העצור לא התлон על דבר"**.

38. אין מחלוקת כי בעת שתיק החקירה נלקח מן התחנה על ידי חוקר מה"ש ביום 20.11, המזיכר לא היה מצוי בין מסמכיו התקיך וכי רק למחמת היום נשלח המזיכר למבחן באמצעות פקס (ת/84, 21.11.12), ממנו עולה כי יום לאחר שחוקר מה"ש היה בתחנה כדי לאסוף חומר בעניינו של בן חיים התקשרה אליו רכזת החקירה ואמרה שהבוקר (21.11) הגיע אליה מזיכר שישיר לתיק ושלא היה מצוי בתיק אטמול ושלהה אליו את המזיכר בfax.

במסמך נוסף (ת/85) שהתייחס להוספה המאוחרת של המזיכר (ת/131) הועלה החשד שהmazecri נכתב בדייבד לאחר שנודע בתחנה שהנושא מצוי בבדיקה מה"ש.

39. בחקירהתו הנגדית נשאל גברון על מועד רישום המזיכר. לדבריו, ביום האירוע הגיע לתחנה לאחר מעצרו של בן חיים מתוקף תפקידו כקצין מודיעין. אותו יום היה יומם שישי והשעה הייתה מאוחרת ולכן רשם את המזיכר בשבועו שלאחר מכן. המזיכר לא נשא תאריך ממשום שלא ייחס לו חשיבות (עמ' 208 ש' 24).

את דבריו במח"ש לפיהם רשם את המזיכר כבר ביום א' שלמחרת האירוע (בתאריך 18.11) בעוד שמהאזור הסתר עליה כי רק ביום ב' (19.11) ביקש ממנו מייזל לרשום את המזיכר הסביר כי יכול להיות שטעה ביום אחד (עמ' 208 ש' 32).

40. עיון בהודעותיו של גברון במח"ש מלמד עוד כי רק לאחר שנשאל מפורשות האם התבקש לרשום מזיכר השיב כי רשם את המזיכר לבקשו של מייזל (ת/133 ש' 37-31) וכן כי דבריו לפיה השיחה עם בן חיים נערכה בנסיבות של "פוגל, דרורי ובlesh נספ" אינה נכונה ממשום שדרורי כלל לא שהיא בארץ באותה עת (ת/132 ש' 37-39).

41. הנה כי כן, הסתרת העבודה כי המזיכר נרשם לבקשו של מייזל לאחר תחילת החקירה הגלוייה בפרשה וכי המזיכר הועבר לתיק רק לאחר אישוס החומר על ידי מח"ש כמו גם איזקו של השוטר דרורי כמו שנכח בעת המפגש עם בן חיים בשעה שהלה כלל לא היה בארץ - מצביעות על כך שלא זו בלבד שאין לייחס לו משקל ראוי כלשהו לטובת המערערים אלא שהוא מצטרף לראיות נגדם כפעולה שיזמו בדייבד על מנת לאשש את גרסתם ולתת הסבר תמים למקור החבלה בפניו של בן חיים.

42. מסקנה זו מתקבלת משנה תוקף לנוכח גרסתו של מיזל, שאישר בחיקירתו הנגדית כי המזcker נרשם לבקשתו (עמ' 164 ש' 28-30) וניסה לטשטש את העובדה, שעלתה מהاذנות הסתר, כי ביקש זאת רק לאחר שנודע לו אודות חקירת מה"ש (עמ' 116 ש' 12-13) וכי הבון שחקירות מה"ש נוגעת לעניינו של בן חיים (עמ' 167 ש' 20). רק כנסיאל שוב ושוב על עניין זה השיב כי היה צריך בהוספת המזcker משום שבגורין לא רשם אותו במועד (עמ' 167 ש' 26 ועמ' 168 ש' 7). אלא שהاذנות הסתר מלמדות כיצד נולדה הבקשה. בשיחות שקיים מיזל ופוגל ביום 19.11, עולה מודעותם לכך שהוצעו תമונות מצטלמות התחנה וכי הדבר קשור לאיורע של יום שני (ת/117, שיחה 267, 275). פוגל הعلاה את האפשרות להוסיף מזcker אף כי ציין שאינו מודאג "אלא אם הרחוליות גבוהות", הדברים מצביעים על החשש שקין במערכות ממה שועל להיחשף בתמונות. אמנם מיזל השיב כי אינו בטוח שיש בכך צורך (ת/117 שיחה 283) אך כבר בשיחה נוספת נספהת כרבע שעה לאחר מכן עדכן את פוגל שדבר עם גבוריין וביקש ממנו להוסיף מזcker. באותו השיחה ציין פוגל "שהתיק כבר אצלם" ומכאן עולה מודעותם של פוגל ומיזל כי המזcker יועבר לאחר שהתיק כבר נלקח על ידי חוקרי מה"ש (ת/117 שיחה 294).

43. גם העיון בחיקירתו של מיזל במח"ש מלמד כי עד שלא הושמעו לו השיחות הללו הציג תמונה תמיםיה לפיה גבוריין רשם את המזcker והעביר אותו מספר ימים לאחר האירוע ואך שנשאל האם ביקש מגבוריין לרשום את המזcker תירץ זאת בכך שבגורין אמר שירשם מזcker על מה שבן חיים אמר לו אבל חלפו מספר ימים וטרם עשה כן. אף שהותחה במיזל באותה החקירה הטעונה כי פנה לגבוריין בבקשתו שירשם מזcker בשל הגעת חוקר מזcker לתחנה ונטילת סרטוי האבטחה השיב תשובה מתחמקות (ת/124 מיום 28.11.12 ש' 409-360). רק בחיקירתו השנייה, לאחר שהושמעו לו השיחות בין לבין פוגל השיב מיזל "**אף אחד לא הוסיף מזcker. לשאלתך ביקשתי מגבוריין שיווסף מזcker**" (ת/31, מיום 23.12.12 ש' 37-38) וטען כי אין כל פסול בכך שבייש זאת לאחר איסוף התקיך על ידי מה"ש (ת/31 ש' 75).

44. פוגל טען כי במהלך החקירה ביקש מגבוריין לרשום מזcker על החבלה בפניו של בן חיים ועל דבריו כי נפל ונחבל (ת/8 מיום 28.11.12 ש' 586-574) לטענתו לא רשם על כך מזcker בעצמו משום שקיים מזcker של קצין (גבוריין) בעניין (שם, ש' 656)DOI במזcker אחד בעניין זה (שם, ש' 786-785). בחיקירתו השנייה שמר פוגל על זכות השתייה ولكن לא השיב על שאלות לרבות בעניין הוספהו של המזcker (ת/62, ש' 72-78). בחיקירתו הנגדית הסביר שלמעשה הוא ביקש מגבוריין לרשום את המזcker בזמןאמת ומהדבר לא נעשה ביקש זאת מיזל (עמ' 179 ש' 19-20). את דבריו בשיחות שהוקלטו הסביר כי כוונתו הייתה שאכן לא יראה טוב "**כִּי פָתָאָוּ מַזְכֵּר**" אבל "**אֲבָל אַנְּיָן לֹא מְנֻשָּׁה לְכַסְתָּח אֶת עַצְמֵי**" (עמ' 182 ש' 6).

45. הוספהו של המזcker באיחור, ולאחר שנודע למערכאים כי האירוע נחקר על ידי מה"ש, יחד עם נסיבות המערכנים וגבוריין להסתיר עובדה זו, מטילים צל כבד על גרסת המערכנים ועל הסביריהם להופעת החבלה על פניו של בן חיים. במנוחים משפטיים מדובר למי שמנוע מtower תחשות אשם להסתיר/ להסביר את מעורבותו ונקיית מהלך הגובל בשיבוש חקירה ובידי ראיות.

46. על רקע עדויות הגנה אלו ברורה הסתיגות בית המשפט كما מעדי ההגנה ואף שלא נדרש לניטוח של העדויות כלל, כי بما שציין כדי לבסס ולהסביר מסקנתו זו. כאמור לעיל יש להוסיף כי בהاذנות הסתר נקלטו עדי ההגנה כשם משוחחים עם המערכנים על החקירה ובית המשפט كما ראה זאת כטעם לפוגם המעיב על עדויותיהם.

גרסת המתلون בן חיים

47. כפי שקבע ביהם"ש קמא, גרסתו של בן חיים באשר להכאתו על ידי המערערים עקבית ומדוע'קת מבחינת הפרטים שמסר תוך ציון חלקו של כל אחד מהם באירוע. בן חיים העיד כי לאחר שהוכנס לחדר הבילוש נכבש שוב באזיקים, כשידי מאחוריו גבו, סטר לו פוגל והכה אותו באגרופים וגביעות. בשל הסטיירות הראשו של בן חיים הגיע בקיר (עמ' 12 ש' 17-15). פוגל גם חנק אותו באמצעות אלה, כאשר פעמי'ת אחת השביב אותו לאחור ובפעם השנייה הצמיד אותו לקיר (עמ' 13, ש' 4-3). לאחר מכן מיזל נתן לו סטיירות חזקות, תפס את ראשי והטיח אותו בקיר פעמי'ת (עמ' 12 ש' 18-17). בהיותו כבול כשידי מאחוריו גבו והוא חסר אונים, הגיע בן חיים לידי בכיו וرك אז חදלו השוטרים מההאטו. עוד ציין כי פוגל אמר לו שבפעם הבא שיבחין בו בורח, ידרוס אותו ושאי אפשר לבסוף משוטרי התחנה (עמ' 15 ש' 5). בנוסף על שני הבלתיים שהיכוחו שהה בחדר בלש נוסף (הכוונה לבן חמו, שכאמור נמחק כנאשם מכתב האישום - ג'.ק) שיבע על השולחן ולא היה שותף למכות (עמ' 16, ש' 21 ועמ' 33 ש' 10).

גרסה דומה ואף מפורט יותר מסר בן חיים בהודעתו במח"ש שנגבתה יומיים לאחר האירוע (ת/30, 18.11.).

48. המערערים טענו לסתירות ושקרים מהותיים בעדות בן חיים, המקעקעים את אמינותו וmbטלים את תוקף ההבhana בין חלקים מהימנים בעדותו לחלקים אלו, כפי שעשה בית המשפט קמא. לא מצאתי כי בית המשפט שגה בקביעתו כי עניינים אלו מצויים בשולי הדברים או כאלו המקובלם אצל עבריניים בכלל הנוגע לנטיילת אחוריות על מעשים פליליים. כך, ביחס לסייעת המרדף, למשך שהייתו במסוך מרגע הגיעו לשם ועד למעצרו, לאופן תפיסת האלה שנשא (בחיפוש על גופו או במסירתה מרצונו) ולהערכתו בשימוש שנשען באור אדום.

בכל הנוגע למצבו הנפשי בעת שהייתה בתחנת המשטרה ולפנויותיו לשוטרים אחרים בתענה כי הוכה, הרי שלונוכח חוסר האמון המצדך שרחש בית המשפט קמא לעדי ההגנה, לא ניתן לקבוע כי בן חיים שיקר בעניינים אלו.

49. בשולי הדברים אזכיר כי בהכרעת הדין נפלה טעות סופר בקביעה כי נראה סימן ברור של חבלה בלחוי הימנית של בן חיים (סעיף 34 להכרעת הדין) בעוד שהנכון הוא שהסימן הופיע על לחוי השמאלית.

סיכום של דברים

50. לאור האמור לעיל, לא מצאתי כי יש מקום להתערב בנסיבות ובקביעות העובדות של בית המשפט קמא או כי הכרעת הדין אינה מבוססת ונתקמת בראיות. ליבת גרסתו של בן חיים נתמכת בראיות חיצונית. הסברים של המערערים לחבלה שהופיעה על פניו של בן חיים לאחר שהוכנס לחדר הבילוש בתחנה אינם בעל אחיזה בראיות ואין נתרם בעדויות עדיה ההגנה. אך מתווספת התנהגותם המפלילה של המערערים ביחס להopsis המזכר משנודע להם על חקירת מח"ש ושיחותיהם על קיומן של מצלמות ביום התחנה והסכנות הגלומות בכך.

עובדות האישום השני (המערערים 2 ו-3- השוטרים מיזל ופוגל)

51. בצהרי יום 16.5.12 דלק השוטר דוריachi אחורי המתلون שלום (להלן: "המתلون" או "שלום"), שעורר את חשדו. שלום לא זיהה כי מדובר בשוטר והחל במנוסה משסבר כי הרודף אחורי נמנה על מבקשי רעתו.

בສיריקות שערך דרורי נמצאה תעודה החוגר של שלום והוא זמן לקבל את התעודה בתחנה כתחבולה לשם מעצרו.

למחמת היום הגיע המתלוון שלום לתחנה. השוטר דרורי ניגש אליו, משך בחולצתו ומשך אותו לעבר משרד הבילוש. פוגל דחף את שלום לתוך משרד הבילוש, הורה לו לשבת ולאחר שהתיישב הכה אותו בשתי כפות ידיו על שתי לחשי של שלום ('סיטירת מצילתיים'). משביקש שלום להתרומות תפס פוגל בראשו והכנסו בין רגליו תוך הצמדתו לראשו של שלום, והכל בנסיבות השוטרים דרורי ופרבדה. במצב זה הכה פוגל את שלום בכף יד פתואה על צווארו והשוטרים דרורי ופרבדה הכווו בבעיות בפניו ובגופו תוך שימוש באלוות. כתוצאה לכך דימם שלום מראשו. שלום ביקש מהשוטר מיזל לשטוף את פניו המדממות אולם הלה סירב ושב והכה אותו מספר פעמים באמצעות אלה בידיו ובבטנו.

בשלב מסוים אמר שלום כי הוא מתכוון להתלוון במח"ש והשוטר פוגל השיב כי יש לו 'ספריה' במח"ש והוא 'מנפנף' את מח"ש.

כתוצאה מעשי המערערים נגרמו למתלוון שלום לצריכה על פני הקראקפת, המטומה סביב עינו השמאלית, המטומה בזרוע ימין, שריטות וחבלות בפניו ועל גבו.

לכל המערערים ולשוטר דרורי יוכסה עבירה של תקיפה הגורמת חבלה ממשית בנסיבות חמימות (עבירה לפי סעיפים 380 ו- 382(א) לחוק). השוטרים דרורי ופרבדה זכו מאישום זה בבית המשפט קמא והשוטרים מיזל ופוגל (המעעררים 2 ו-3) הורשו ביצוע העבירה.

קביעות ביהם"ש קמא

52. ביהם"ש קמא קיבל את גרסתו של שלום לפיה נמלט משומ שחשב שמדובר בעבריינים משפחת מוסלי שרודפים אחריו, כגרסה מהימנה משומ שמסר את הדברים אף מבלי שהזגגה בפניו הטענה כי דרורי הזדהה בפניו כשוטר והציג תעודה. עוד נקבע כי סמוך לאחר המכות שספג בחדר הבילוש הגיע שלום לחוקר ולפ' כשהוא בוכה, נסער וחובל והتلונן בפניו כי הוכה על ידי שוטרים בתחנה. ביהם"ש קמא התרשם לחיוב המשוטר וולף ודחה את הטענה בדבר חוסר מהימנותו על רקע סתריה בדבריו ביחס לאיירוע אחר של אלימות שוטרים.

עוד נקבע כי פוגל לקח את שלום לבית החולים אולם שיכנע אותו לוותר על הטיפול ולהשתחרר ולאחר שחרורו מבית החולים לקח אותו לתחנה אחרת, תחנת שכונות, מתוך תקווה כי לא יצטרך לטפל בו, אלא שבתחנת שכונות סיירבו לקבל את שלום לנוכח מצבו והוא הוחזר לתחנתם של המערערים. חיזוק למסקנה זו נמצא בית המשפט קמא בכך שלא נכתב דו"ח על נסיבות סיירובה של תחנת שכונות לקבל את שלום.

ביהם"ש דחה את הטענה כי המקור לחבלות מהן סבל שלום הוא המרדף שנערך יומ קודם לכן, שכן הוכח כי הגיעו לתחנה לא היה חבול ומדምם. ביהם"ש זיכה מחמת הספק את השוטרים דרורי ופרבדה מאישום זה לאחר שקבע כי שלום אינו יכול לזיהותם בוודאות כמו שהוא שעה שראשו הוטה כלפי מטה והוחזק בין רגליו של פוגל.

טענות המערערים

עמוד 14

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

א. ביהם"ש קמא שגה בהתעלמו משלקרים רבים בגרסת המתלון שלום ומשלל הגרסאות שמסר ולא נתן משקל ראוי לשינוי בגרסאותיו באשר לplibת האירועים (סוג ומספר האלות בהן הוכה) כמו כן התעלם בית המשפט משקלים של המתלון שלום ביחס למרדף שהתנהל אחריו יומם קודם משפטן כי לא ידע שמדובר במרדף משטרתי. ביהם"ש התעלם גם מעודתו של הקצין סולמה לפיה נכנס לחדר הבילוש וראה שהבלים מרתקם לרצפה את שלום, כשאף אחד מהם לא אחז באלה וכן מהראיות המלמדות כי בחדר הבילוש אין אלות וכי המשטרה לא עשה שימוש באלוות.

ב. לא ניתן משקל ראוי לפער בין החבלות שתועדו בדו"חות הרפואים, שעיקרם שפשופים ושריטות, לבין תיאורי האלים הנרחבים שמסר שלום.

ג. שלום לא סיפר שהוכה באלוות לגורמים רבים עימם בא במגע (אמו וסבו, הרופאים שטיפלו בו ו肖ופט המעצרים בפניו הובא) ואת התלונה הגיע בשיהו רב רק לאחר שאנשי מח"ש התרו בו כי התקיק יסגר אלמלא כן.

ד. המערערים מסרו גרסאות עקביות ומהימנות בשעה שנחקרו במקביל מבלי שהיה בידם לתאם גרסאות לפני חקירתם.

ה. קיומם של מחדלי חקירה שפגעו בהגנת המערערים: לא נגבה עדות מחברו של שלום, אליו לטענתו הלך לאחר המרדף וסיפר לו שמנסים לחסל אותו; מיקומו של ארון הברזל בחדר הבילוש לא אומת עם הגשת התלונה.

ו. זיכויים של דרורי ופרבדה באישום זה מעמיד בספק את גרסת שלום כי הוכה על ידי ארבעה בלבדים.

ז. למתלון שלום יש אינטנס ברור בהגשת תלונה לממח"ש- כוונתו לחמק מעבירה של תקipa שוטרים על מנת להימנע מהפעלת עונש מוותנה בר הפעלה שהוטל עליו בתיק אחר.

עמדת המשיבה

54. יש להותר את ההרשעה על כנה. שלום הגיע לתחנת המשטרה ללא כל חבלה אך יצא ממנה חובל. הטענה כי החבלות נגרמו בשל התפרעותו והנסיונות לאזקו נדחו על בסיס התרשומות של בית המשפט מן הראיות והעדויות.

55. גרסת שלום נתמכת בתמונות שצילם בעת חקירותו (ת/10, ת/12) ובתיאורו של החוקר וולף על בוכו של שלום, על דבריו כי הוכה במוחו בручול ועל החבלות בראשו ובעינו. לעומת זאת, גרסת המערערים לפיה נאבק שלום, הצנום והרזה בשוטרים ופצע אותם אינה סבירה ואינה נתמכת בთיעוד כלשהו. יתרה מכך, מעודתו של מפקד התחנה עולה כי אלות הן חלק מצויד הכוונות של השוטרים ואלו אמורות להיות בנידוח ובחדר הכוונות ובכך נסתתרת טענת המערערים כי אין אלות נמצא. בנוסף, במהלך השחזר טען שלום כי ארון הברזל שנראה מחוץ לחדר הבילוש היה מצוי בתוך החדר במועד האירוע והדברים מקבלים חזוק בעדות מפקד התחנה כי ארון זהה אכן קיים וכי בשל שיפוצים שנערכו לא יכול היה לעקוב אחר מיקומו בזמן האירוע. ככלל אלו יש להוסיף את דבריו של מיזל כלפי וולף "מה אתה מח"ש, לך לממח"ש" כשהזה ביקש לדעת מה קרה למתלון וכן את עכsum

של המערערים על וולף בדברים שנקלטו בהاذנות הסתר.

ולבסוף נטען כי לזכויים של דרורי ופרבדה אין כל השלה על הרשות המערערים משום שאלה זו מה שלא זוהה בוודאות כמו שהשתתפו בהכאת שלום ולא בשל העדר אמון בגרסת שלום.

דין והכרעה

56. בדומה למקורה הקודם גם כאן מדובר במתלוון שהגיע לתחנה ללא חבלות ויצא ממנה חבול ואף מדמים. על מצבו בהגעתו לתחנה העידו מייזל (עמ' 171 ש' 5, וכן ת/124, הودעה מיום 28.11.12 ש' 147) ופוגל (עמ' 186 ש' 29 - 187 ש' 1). על מצבו בזאתו ממנה חבול וזב דם העיד סולמה (עמ' 201 ש' 22-20) ופוגל בהודעתו (ת/78 מיום 28.11.12 ש' 370).

החבלות ותיעודן

57. שלום נחקר על ידי השוטר וולף ובמהלך החקירה צילם (צילום סלפי - ג'.ק.) את החבלות על פניו ועל ראשו באמצעות הטלפון הנייד שלו שהיה מונח על השולחן. את התמונות (ת/10) שלח לסבו.

58. התמונות מתעדות פגיעות משמעותיות ובולטות בעינו השמאלית, בראשו ובידו הימנית לרבות סימני דם והן עלולות בקינה אחד עם תיאורי ביחס למכוון שהוכה. פגיעות מסווג זה- וביחד הפגיעה בראשו- מתישבת עם טענתו כי הוכה באמצעות אלה. לנוכח תמונות אלו, המשקפות את מצבו באופן חד ממשמעי, אני רואה חשיבות יתרה לאופן תיאור החבלות במסמכים הרפואיים. לעלה מן הצורך, אציין כי התיאור המילולי בדבר **"חבלות ושריטות פנימית, המטומה בזרוע ימין ושריטות בגב"** של ביה"ח תל השומר אליו נלקח על ידי השוטרים (ת/12) אינו מבטא נכון החבלות שנראות בתמונות, אף כי אין מחלוקת באשר לקיומן. אך, לא הזכרה הפגיעה בעינו, אלא רק בהמשך המסמך (**"המטומה סביב העין"**) אף כי אין חולק כי העפעוף נפוח ואדום ואף כי על פי אותו מסמך רפואי עצמו נשלח שלום לבדיקת עיניהם בבית החולים טרם שייחרוו מבית החולים. דומה כי מסמכי המין מבית החולים איכילוב, אליו פנה שלום מיזמתו יממה לאחר מכן משוחרר ממעצר, משקפים את החבלות בצורה טוביה יותר ומצינים חבלות בראשו, בגבו ובשתי זרועותיו, המטומה סביב עין שמאל ולצדיה על פני הקרכפת.

59. עדותו של החוקר וולף מהויה חזוק ראייתי משמעותית הן ביחס לחבלות שניכרו על ראשו ופני של שלום והן למצבו הנפשי. בנוסף, מכילה העדות דברים מהווים אמרת קורבן אלימות מיד בסמוך לאחר האירוע. וכן התרשם מהמתלוון שלום **"בוכה מאד, נסער, חבול בראשו, גם בחلك"**

העלין של הראש וגם נדמה לי באיזור העין הוא היה נראה מפוצץ. הוא בכח ואמר לי תראה מה הם עשו לנו לנו לי מכות אם אנរופים, מקלות ובעיטות. אני זוכר שהוא אמר לי שהוא פתח את הדלת של הבילוש וצעק הצילו (ת/9 עמ' 2, ש' 17-14). בחקירהו הנגדית ציין וולף כי שלום טען שהוכה באמצעות מוט ברזל (עמ' 60 ש' 10), ביהם שקما התרשם ממהימנותו של וולף וכן מהקושי שעמד בפניו עת מילא תפקידו כחוק ודיוח על טענותו של שלום כי הוכה בידי הבולשים. עיון בהודעתו של וולף, בעדותו והاذנות הסתר מאשחת התרשומות זו, שכן עולה כי וולף התרשם כי מדובר באירוע של אלימות חריגה ולכן דיווח על כך לקצין בתחנה (ת/9 עמ' 2 ש' 19) ולא הסתפק בכך אלא אף ניגש למיזל לברר אותו מה קרה (שם, עמ' 3 ש' 5-2). וולף נתקל בתגובהו המזולגת

של מיזל שאמר "מה אתה מה"ש? לך לך למח"ש ודייר בטון מרוגז ומזולזל" (שם, עמ' 3 ש' 7-6) (תגובה שהוכחה על ידי מיזל). האזנות הסתר משקפות אף הן את היחס העוין מצד השוטרים כלפיו על רקע זה (שיעור 541 ו-546 בין פרבדה לבון דרורי ושיחה 944 בין פוגל לדרווי). וולף הדגיש כי לא היה עד ראייה לאירוע וכי למעשה כחובתו להעביר דיווח משעלה חשב לאילמות שוטרים (ת/9 ש' 25-27) ומשמעותה בתנה קומם אותו (עמ' 61 ש' 5, 12,26 ועמ' 63 ש' 23). לדבריו, אין לו דבר נגד השוטרים המעורבים באירוע "מדובר בשוטרים טובים ומונוסיים" (עמ' 64 ש' 16). טענות נוספות שהעלו המעורערים נגד וולף בבית המשפט קמא נדחו ולא הועלו שוב במסגרת הערעור. לפיכך, ועל בסיס האמור לעיל, אין כל עילה להתערב במצבם המהימנות של בימה"ש קמא ביחס לוולף.

60. כאמור, טענה נוספת הייתה כי שלום לא סיפר שהוכחה באמצעות אלות לגורמים רבים איתם בא במגע. בוחינת הטענה לאור זהות אוטם "גורמים" מלמדת כי אין בה ממש. סבו של שלום, עמו הוא מתגורר, ואביו הגיעו לבית החולים כדי שיוכלו לראות את שלום, אולם שלום לא רצה לשוחח ליד השוטרים שהנחו אותו שלא לדבר מחוש לשיבוש חקירה (ת/25 הודעת הסב). באשר לרופאי בית החולים, הסביר שלום כי השוטר היה זה שצין בפניהם שלום היה מעורב בקטטה וכי הוא עצמו לא טען בפניהם דבר (עמ' 67 ש' 25) משומ שחשש מהשוטרים שהיו לידו (עמ' 78 ש' 29) והדברים מסבירים את האוזן, משאן לצפות ממנו להתלוון על אילימות השוטרים שעשו שאוותם שוטרים ממש מלאוים אותו בבית החולים והוא עדין מצוי תחת משמרותם.

גם העובדה כי בפניהם העצמאית לבית החולים איכילוב ביום 18.5, כאשר לא היה מלאו של ידי שוטרים, נמנעה מלמסור פרטיים מפורטים לרופא, שצין "אינו מנדב פרטיים רבים בנמנזה. לדבריו הוכחה בתנהנת מעוצר בגיןופים בראשו, גבו, ידיו ורגלו" (ת/13) אינה פוגעת במהימנות שיחס בית המשפט קמא לגרסתו. מסירת פרטיים לשם טיפול רפואי אינה מסירת פרטיים בהודעה או בתלונה ואין בתיאור הכללי שמסר כדי לכרטס באמונות גרסתו. באשר לטענה כי הדברים לא הועלו בפני השופט שדן במעצרו, הרי שגם נטענה בעלמא מבלי שהוגשה כל ראייה בעניין ושלום אף לא נשאל לגבהה ואין לייחס לה כל משקל.

טענת השהיי בתלונתו למח"ש

61. בנויגוד לטענת המעורערים לא נפלה כל טעות בקביעתו של ביהם"ש קמא בדבר קיומה של תלונה מיידית. דברי שלום לחוקר וולף מהווים לא רק אמרת קורבן אילימות אלא גם תלונה מיידית ובהזדמנות הראשונה בפני איש מרות, המחייב לדוח עליה. יזכיר כי לפי סעיף 5 לפקודת המטה הארצי 06.03.03 (חקירת אנשי משטרת על ידי המשטרה ועל ידי המחלקה לחקירה שוטרים שבמשרד המשפטים), משטרת ישראל מחויבת להעביר לבחינת מה"ש דרך קבוע תיעוד העולה מחלוקת ועלול לעורר חשד לביצוע עבירה על ידי שוטר. (ראאה לעניין זה הנחיה מס' 2.18 להנחיות פרקליט המדינה בדבר "מדיניות התביעה בתיקי חקירה בהם חשוד בביצוע עבירה כלפי שוטר מתלוון על שימוש בכך מצד שוטר").

אמנם המתלוון שלום הגיע למסירת הודעה במח"ש רק לאחר שהתרו בו אנשיה כי אם לא יוכל למסור עדות תמחק תלונתו, אולם כבר ביום 1.7.12, חדש וחצי לאחר האירוע, שלח עורך דין מכתב תלונה למח"ש (מצר ת/102א) ושלום ראה בכך פניה להגשת תלונה מטעמו (עמ' 89 ש' 24). במקורה זה דוקא השתהותו בהגעה למח"ש מלמדת כי לא ביקש להעיל על הבלים עלילת שוא, אלא הגיע לבסוף להגיש את התלונה כדי שפניהם הראשונית תישא פרי ולא תסגר. בנסיבות המתוירות אין מקום לטענה כי היה شيء בהגשת התלונה. כאמור, זו

הוועתה באופן מיידי בפני החוקר וולף, וכחודש וחצי לאחר מכן נשלח למחר"ש מכתב מטעם עורך דין של שלום בו חזר המתלוון על תוכן תלונתו.

האיןטרס בהגשת התלונה

62. הטענה כי המנע מהחורי הגשת התלונה הוא רצונו של שלום לחמק מעבירה של תקיפות שוטרים כדי להימנע מהפעלת עונש מוותנה התליי ועומד נגדו הוועטה בערעוור של פוגל. שלום אמרם נחקר בחקירותו אודות עברו הפלילי אולם לא נשאל על קיומו של מסר מוותנה נתען והדברים לא הוברכו (עמ' 93 ש' 23-עמ' 94 ש' 7). לפיכך, דין הטענה להידחות.

סתירות וشكירים בגרסת המתלוון שלום- האמנם?

63. המערערים מנו שורה של עניינים בהם נמצא, לטענתם, סתירות וشكירים בגרסתו של שלום המערערים את מסקנותו של בית המשפט קמא בדבר אמינותה:

(-) השלתת החוגר במהלך המרדף: לו ביקש שלום, ביודען, לחמק משוטר הדולק אחורי - כפי שטוענים המערערים - מודיע לו להשליך את החוגר ולהסגיר לידי את זהותו? דווקא הסברו של שלום כי فعل מתוך לחץ והשליך את החוגר כך שם רודף אחריו שוטר - "שיעד כן. לא היה לו מה לרודף אחריו. יכול היה להגיח תעוצר אני שוטר והייתי עוזר. בגלל שהוא לא הזדהה. לא הייתי בטוח שזה שוטר" (עמ' 73 ש' 23) מסביר את האוזן.

(-) ידיעת שלום שמדובר במרדף משטרתי לנוכח הודעתו לסבו כי יתלוון במחר"ש: כפי שעולה מתקדים המסرونים בטלפון הנידי של שלום (ת/63) כבר בשעות הצהרים עדכן אותו סבו כי שוטרים הגיעו לחפשו ורק בשעות הערב הודיע לסלב שהוא מתכוון להتلונו במחר"ש למחמת היום. משכך, אין בתכנתות זו כדי ללמוד על מודעותו לכך שמדובר בשוטרים במהלך המרדף עצמו והדבר אף הוסבר על ידו במהלך עדותו כשלבדרו הונחה על ידי מפקדו בצבא לגשת למחר"ש (עמ' 31 ש' 74, עמ' 75 ש' 9-4).

(-) ארון ברזל בחדר הבילוש: לגרסת שלום מיציל הוציא אלה מארון ברזל בחדר והכח אותו באמצעותה. המערערים ביקשו לטעון כי ארון זהה לא היה בחדר הבילוש, אולם מפקד התחנה באותה עת אישר כי בוצעו שינויים רבים בתכנתה בשל שיפוצים (ת/56, ת/73 מזכיר מיום 12.12.30). אף כי בעדותו השיב כי לא עמד ארון במקום עליו הצביע שלום (עמ' 156 ש' 12, עמ' 164 ש' 15) לא ניתן לבטל את הדברים שמסר בעת שבוצעה הצבעה, וכי שתוודו בזיכרון ת/73 הנ"ל, לפייהם "**הוא לא ידע ולא יכול לעקוב אחריו תזוזת כל הריהוט והציג בתכנתה**". משכך, אין בעדותו של מפקד התחנה דazo כדי לסתור את עדות שלום ביחס לארון שהיה בחדר הבילוש. יעיר כי אין ממש בטענה למחדר חקירה בשל שהייה בבדיקה ריהוט חדר הבילוש לנוכח העובדה כי התלונה התקבלה במחר"ש בחלוף כחודש וחצי ממועד האירוע. פרק זמן זה יתכוון שינויים ברישות החדר ואין כל ערובה כי בדיקה במועד זה הייתהאפשרת לאש שאות טענת שלום במידה אפקטיבית יותר.

(-) קיומן של אלות בתקנה והשימוש בהן: עצם קיומן של אלות משטרתיות העשוית פלסטיק שחור בתקנה אושר על ידי מפקד התחנה דאז **"הן חלק מהគוננות של השוטרים, שיש אלות ברכבים ויש אצל האפסנאי"** מבלי שידע לומר היכן הן מצויות (ת/73 הנ"ל, עמ' 156 ש' 26). לא ניתן לבסס על דברים אלו את הטענה כי האלוות אין

מציאות בחדר הבילוש, כפי שביקשו המערערים לטען ואף אין בכך כדי להצביע על חוסר היתכנותה של גרסת שלום כי נעשה שימוש באלה שונה - אלה קפיצית מברזל.

המערערים הלינו גם כי בהמ"ש קמא התעלם מעדותו של הקצין סולמה לפיה נכנס לחדר הבילוש במהלך האירוע, לאחר ששמע צעקות, וראה את הבולשים כשהם מרתקם את שלום לרצפה ולא הבחן שמי מהבולשים אוחז אלה או שזו נמצאת בחדר (פרוטוקול מיום 15.9.14 עמ' 198 ש' 31-32). אלא שדברים אלו הועלו לראשונה בעדותו של סולמה בבית המשפט ולא הזכרו בהודעה שמסר במח"ש. הסבירו, שהביקורת הייתה מגמתית ולא ניתן לו לומר כל מה שרצה, אין בהם כדי לסביר את האוזן ולהצדיק מתן משקל ראוי לעדות כבושא זו. מה גם, שכינסתו לחדר ונוכחתו שם לא ציינה על ידי המעורבים באירוע והוא אף לא הבחן כי שלום פוצע (פרוטוקול מיום 15.9.14 עמ' 201 ש' 17).

(-) זהות הבולשים המכימ: בהמ"ש קמא זיכה שניים מן הנאים משומ שלום, בראשו החזק בין רגלו של פוגל, לא יכול היה לזהותם כמו שהיכoho מעבר לכך שראה כי שבו בחדר הבילוש והרגיש כי הוכה גם על ידם. לעומת זאת שני המערערים ראה שלום בעט שהיכoho ולכן הורשו לאחר שהונחה דעת בהמ"ש קמא באשר לאמיןות גרסתו. לפיכך, אין בזיכוי זה, שאינו מבוסס על דוחית גרסת שלום או על פגמים במאינותו, אלא עם חוסר היכולת להוכיחה מעבר לספק סביר, כדי להשליך על תוקפה של הרשות המערערים כאן. יודגש- מייזל הורשע בחילקו השני של האירוע, כפי שייחסו לו בסעיף 7 לכתב האישום, הינו הcation של שלום באלה בידו ובבטנו, בעודו אוחז ולא בחילקו הראשון של האירוע שבו הורשע פוגל בהcation של שלום ב'סתירת מצילתי', בהcation על צווארו כשראשו אוחז בין רגלו. במאמר מוסגר אציג כי בהכרעת הדין נפלה טעות סופר משנכתב כי היה זה פוגל- ולא מייזל- שהכה את שלום באלה לאחר בקשתו לשטוף את פניו המדומות (סעיף 14 להכ"ד).

(-) יותר המתلون שלום על טיפול רפואי אין מחלוקת כי שלום חתום על מזcurr לפיו הוא מבקש לוותר על טיפול רפואי ולהגיע לחקירה וכי לאחר שוחרר מבית החולים נלקח על ידי דרורי ופוגל לתחנת שכונות ולא לתחנת גבעתיים, שבה התרחש האירוע, אולם שם סיירבו לקבלו בשל מצבו הרפואי (עמ' 66 ש' 21-27). שלום העיד כי פוגל הוא שהציג לו לוותר על הטיפול כדי שיוכל להשתחרר "בתוך חצי שעה" וללכת הביתה והוא הסכים כדי לחסוך מעצמו את המבוכה שבשנות בית החולים כשהוא אוחז (עמ' 66 ש' 23-21 ועמ' 77 ש' 15). בהמ"ש קמא קיבל גירסה זו בnimok כי היא אמונה יותר מגרסתו של פוגל, לפיה שלום וייתר מרצו על הטיפול הרפואי כדי ללכת אחר כך לטיפול באופן עצמאי. איני מוצא סיבה להתערב בקביעה זו. הדעת נתנת כי בנסיבות המתוארות אין למתلون כל סיבה לוותר על טיפול רפואי לאחר שהמתון לו כשהוא חובל, כאשר האלטרנטיבה היא החזרתו למעצר מבלי שתעמדו לרשות האפשרות לגשת לטיפול. גם העובדה כי שלום לא הוחזר לתחנת גבעתיים אלא נלקח לתחנה אחרת מטיילה צל כבד על גרסתו של פוגל ביחס למניע שבשחררו מהמיון. לטענתו, ההחלהה להביא את שלום לתחנת שכונות הייתה של רמח"מ גבעתיים (עמ' 176 ש' 26) וכן גם העיד דרורי (עמ' 196 ש' 19) אלא שמייזל סותר זאת בעדותו בציינו כי הייתה זו החלטתו של פוגל (עמ' 172 ש' 2). סתייה נוספת נוגעת לסתיבת הסירוב של תחנת שכונות: בעוד שלגראת פוגל הסירוב נבע ממצבו הרפואי של שלום (ת/80 ש' 441) הרי שלגראת דרורי סיבת הסירוב הייתה כי התקיק לא היה שלם (ת/60 ש' 20). גרסת פוגל בעיתית גם מבחינה הפנימית, שהרי לפי גרסתו שלו התקבל אישור תחנת שכונות ליתורו של שלום על טיפול רפואי והבאתו אליהם ואם כך- כיצד זה סיירבו לקבלו (עמ' 188 ש' 7-4).

(-) הטענה כי שלום שיקר שטען שקצין המודיעין ממן, הוא שסירב לקבלו בתחנת שכונות נדחית לנוכח הסברו של

שלום כי שמע שקצין המודיעין בתחנה מסרב לקבלו והניח כי מדובר במנן, המוכר לו, אך טעה. הטעות התבררה בעימות שנערך בין לבין מן (עמ' 80 ש' 32-30). אין כל סיבה לדחות הסבר זה, שהרי למTELון אין כל סיבה לשקר בעניין זהותו של הקצין שסירב לקבלו, כאשר עצם הסירוב אינו שניי במחלוקת.

64. טענות נוספות

(-) הטענה כי שלום הגיע לתחנה כשהוא עצבני מה שהביא בהמשך להשתללותו בתחנה נסמכת על עדות שמיעה של סולמה לפיה "בדייבד אני תחקרתי את היומנאיית בתחנה... והיתה עוד שוטרת ... והן סייפו שרמי שלום הגיע עצבני מאד ודיבר בתקיפות עם היומנאית אז הוא כביכול נכנס לחדר" (עמ' 198 ש' 21-23). טענה זו לא הועלתה על ידי מי מהబלשים המעורבים ולא הזכרה בכך"ש על ידי שתי היומנאיות (עמ' 201 ש' 8-7). כך שלא ניתן לקבללה ולבוסס עליה מצא כלשהו.

(-) הטענה כי שלום נחבל בשל התנגדותו למעצר והתפרעותו שהצריכה כבילה בכך: החבלות הניכרות במTELון כפי שהן מתועדות בתמונות (ת/10), וביחוד החבלות בקרקפתו ובעינו, אין מתיישבות עם הסבר 'מאבק הכבילה' שבפי המערערם. כך, לפי גרסתו של מיזל השימוש בכך כלפי שלום היה מינימלי לצורך מעצרו לאחר שהחל להשתלט בדרך למשרד הבילוש "והלם בנו באגראפים ובעיטות" (עמ' 170 ש' 17) ולדברי פוגל חבלותו של שלום נגרמו לו בשל השתללותו "הוא רצה לקפוץ מעלינו רק לא להיות שם וזה מה שגרם לו לפציעות" (עמ' 176 ש' 22).

הදעת אינה נותנת כי מאבק שבמהלכו הופעל כח סביר "מינימלי" בדברי מיזל, וכפי שנטען, הביא לידי פגיעות ממשמעותו אלו עד כדי זוב דם ואשר הצריכו פינוי לבדיקות רפואיות. ביחוד שאיש מהబלשים המעורבים במאבק לא נחבל בעצמו במהלך מאבק כה פרוע וסוער.

(-) הטענה כי יתכן שחלק מן החבלות נגרמו במהלך המרדף ביום שקדם לאיורו: שלום העיד כי לא נחבל במהלך המרדף, ומכל מקום עוצמת החבלות - וביחוד בקרקפתו ובעינו - המתועדות ופצעתו של שלום עד זוב דם, מעידות על חבלות טריות ומשמעותיות ואין מחלוקת כי מצבו בזאתו מחדר הבילוש היה שונה בתכלית מ מצבו בעת שנכנס אליו.

סיכום של דברים

65. לאחר בחינת טענות הערעור לא מצאתי כי בית המשפט קמא שגה בקביעותיו העובdotיות ובקביעות המהימנות ביחס לאים זה והשתכנעתי כי בדיון הורשעו המערערם באישום זה.

עובדות האישום השלישי (המעערר 1 - השוטר פרבדה)

66. ביום 5.3.12 בשעה 12:30 לערך עוכב המTELון שיטטייך. בחיפוש שנערך על גופו לא נמצא דבר והוא נלקח לתחנת המשטרה. במהלך הנסעה החל המערער 1 לגדוף את אמו של שיטטייך והוסיף שבתחנה קיבל את המגע לו. שיטטייך השיב כי יפנה למוח"ש והמערער 1 ענה כי לא שיטטייך ולא עשרה כמווהו יכולים לעשות לו דבר וכי הוא שם Zion על מוח"ש והפרקטיות והוא אכל אלף כדוגמת המTELון.

בתחנה, דחף המערער 1 את שיטטייך לעבר ארונות מטבח במסדרון המוביל לחדר הבילוש וכשאיבד שיטטייך את שווי משקלו, אמר לו 'איך תלך למוח"ש, אתה מסטול'.

עמוד 20

בהתאם לחדר הבילוש, דחף המערער 1 את שיטטיק לתוך החדר וכשהאחרן שאל האם אינו חשש לשלם בזקירות על מעשיו אלו, סטר לו על לחיו השמאלית, הצבע על כסא בחדר ואמר ש'זהו מקום של כלבים' וזה המקום המתאים לו. כתוצאה ממשעי המערער נגרמו לשיטטיק סימני אדמדמות קלה על לחיו השמאלית.

67. בשל אלו יוכהה למערער 1 עבירה של תקיפה סתם (עבירה לפי סעיף 379 לחוק העונשין, התשל"ג-1977; להלן: "החוק") ובסופה של יום הוא הורשע בביצועה.

קביעות ביהם"ש קמא

68. ביהם"ש קמא קבוע כי שיטטיק מסר דברי אמת, תיאר את השתלשלות העניינים בצורה מדויקת, הודה באמירת ביטוי מעלייב כלפי השוטרים ולא הסתר שאמր להם ש"הוא יודע לשומר סימנים", לא מן הנמנע כי בשל השפה הבסיסית שבפיו השתמש בביטוי "לעשות סימנים" לאותה מטרה. עוד נקבע כי שיטטיק היה מצויה תחת פיקוחם של השוטרים עד שהועבר לידי החוקר

שבפניו התلون באופן מיידי על הcatsתו ועמד על כך שייצלם את הפגיעה וכן כי הוא לא הפריז בתיאור עצמת הפגיעה. בית המשפט קמא התרשם כי שיטטיק עוכב בשל ביטוי הגנאי שבו נקט ומשום שלא היה מקום לעכבו אלא די היה בתפיסת הטלפון הניד שלו ובזמןנו לחקירה.

תמצית טענות המערער

.69.

א. גרסת המטלון שיטטיק שקרית ומוקורה באינטנס שהוא לו לפגוע בו כראש הוצאות שעיכב אותו, תפיס את מכשיר הטלפון שלא הוחזר לו ומילא את זו"חות הפעולה נגדו. בבחונו את גרסת שיטטיק התעלם ביהם"ש קמא משקרים וMASTEROT מהותיות בגרסתו וכן מדויות עדי ההגנה ומהאזורות הסתר המלמודות כי לא היה למערער דבר להסתיר.

ב. ביהם"ש קמא לא התייחס לטענה כי שיטטיק יכול היה ליצור את האדמדמות בלחיו על נקלה באמצעות שפשוף קל ולכך שגם במהלך עדותו בבית המשפט היה שיטטיק סמוך לחיים.

ג.ביהם"ש קמא התעלם לחЛОtin מגשתו האמינה והמופרתת של המערער וקבע ללא בסיס כי האזנות הסתר מוכחות את אשמתו, תוך שיחח למערער בטעות שיחה שלא היה צד לה.

ד. לא ניתן משקל הולם למחדלי חקירה שפגעו ביכולת המערער להתגונן: עיכוב מהותי ובلتוי מוצדק בחקירות התמונה, משוז נחקרה שמנוה חדשים לאחר האירוע בעטיו לא נתפסו בזמן תМОנות צבעוניות של שיטטיק ונורמה תמונה בשחו לבן שלא אפשרה להתרשם ממצבו; הימנעות מחיקרות של פסק ש היה עד ראייה להצהرتו של שיטטיק לפיה הוא יודע לעשות לעצמו סימנים; חקירה מאוחרת של שוטר שהוא עד ראייה בחולוף תשעה חודשים מיום האירוע בשעה שכבר הייתה ביכולתו לזכור את פרטיו האירוע.

טענות המשיבה

עמוד 21

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

70. המשיבה סומכת ידיה על הכרעת הדיון. לשיטתה, החוסרים הראיטיים עליהם מצבע המערער אינם יורדים לשורשו של עניין: הטעות בגין השיחה למערער מזקורה בטיעות סופר ותוכנה לא נזקף לחובתו; הגם שבשל חלוף הזמן התמונה המקורית והצבעונית של שיסטייק אינה בנסיבות, הרי שמייקוד התמונה שנותרה בלתי אחת מלמדת על קיומו של סימן.

71. שיסטייק נמצא אמין על ידי בית המשפט כאמור, ולא בכך, לנוכח התיאור המדוייק שמסר תוך הבחנה בין השוטרים השונים ודוק ביעוצמת הסטירה שספג והעלאת הטענה בהזדמנות הראשונה בפני חוקר. שיסטייק גם אישר כי הביטוי שהטיח בשוטרים אכן יכול להתרפרש כקללה. ומכל מקום, שיסטייק היה נתן לפיקוחם של השוטרים בכל זמן שהו בתחנה ולא יכול היה להטיל בעצמו סימני אלימות.

72. אף כי בהמ"ש לא התייחס לעדי ההגנה בשמותיהם, הרי שצין כי אלו ביקשו לסייע לנאים.

73. המערער אכן חש בקיומן של האזנות סתר, כפי שנקבע, כעולה מישוחות 756 ו-864.

דין והכרעה

התלונה והתייעוד

74. אין מחלוקת כי שיסטייק היה בפיקוח משטרתי רצוף מרגע עיכובו. לאחר החיפוש, עוכב שיסטייק, הובא לתחנה והוכנס על ידי המערער לחדר הבילוש עד להעברתו לחקירה מיד לאחר מכן (הודעת המערער ת/111 מיום 23.12.12 ש' 15-17).

75. אמרת קורבן אלימות בתכווע לאירוע- מיד בתחלת חקירתו הסב שיסטייק את תשומת לב החוקר לסימן בפנוי מהכח שקיבל מהמערער ובקש לצלמו ודברים תועדתו בהודעתו (ת/15א).

76. בנוסף, תועדה התרומות החוקר מהסימנים "**אדומותיות קלה בלתיו ותו לא**" (ת/16). החוקר גם ציין כי צילם "**את כל הסימנים לכואורה שהחשוד טען לגבייהם במצולמה, למרות שאין לא הבחןתי בסימני אלימות טריים**" (ת/15 ש' 84).

77. מיד בתום החקירה צולם שיסטייק, אולם התמונות המקוריות אין בנמצא משום האירוע ועד חקירתה מחר"ש כתשעה חודשים לאחר מכן, הוחלפה מצלמת התחנה וכרטיסי הזכרון נמחקו (ת/27). שתי התמונות היחידות שנותרו הן צילומים בשחור-לבן (ת/26), האחת של לחוי השמאלית של והשנייה צילום ממראה קטן של כתפו וידו השמאלית כשיסטייק אינו לובש חולצה. תמונות אלו אין מאפשרות התרומות כלשהי מקיים של סימנים. צודק ב"כ המערער כי בשל شيء זה- והוא מוצדק לנוכח טעמי החקירה הכללת שנפתחה נגד המערערים, כאמור לעיל- נגרם נזק ראוי למערער. עם זאת, בהינתן תיעוד התרומות החוקר באשר לאדם מינורי על פניו של שיסטייק, כאשר מطبع הדברים סטירה כפי שתוארה על ידי שיסטייק מミלא אינה צפואה להסביר נזק או סימן ממשועות יותר מכך, אין בהעדר התמונות כדי להסביר נזק ראוי ממשועות להגנתו של המערער. ונזכיר טענת ההגנה היא כי שיסטייק בעצמו יצר סימנים על לחוי כדי לבדוק תלונה נגד המערער. אף

לו הייתה בנסיבות תמורה צבעונית לא היה בכוחה לשמש להכרעה בשאלת זו.

גרסת המתלון שיטטיך

78. תלונתו של שיטטיך במח"ש (ת/21) הוגשה يوم למחירת האירוע והטיאור המופיע ביחס לשתלשלות העניינים אינו שונה מהאמור בעדותו אלא במידה מינoria בלבד. השוואת גרסה זו להודעתו במח"ש אינה מעלה קיומן של סתיות מוחותיות, כפי שנטען, אלא להיפך - מלבד על עקבות, דיק בפרטים והבחנה בין שלושת השוטרים שנטו חלק באירוע.

(-) טענה על תיאור שונה של סדר הפעולות: על פי עדותו, משוכנס לתחנה הובל על ידי המערער במסדרון הבילוש, שם זרק אותו המערער מצד אחד של המסדרון לצדיו השני תוך שהוא מסתו ואירילר קר למחר"ש בעוד שני השוטרים האחרים צוחקים. בהמשך דחף אותו המערער לחדר הבילוש ושם אחץ בצווארו, סטר לו והורה לו לשפט 'במקום של הכלבים'. בשל הדחיפות נגרם לו סימן בכתפו. שיטטיך אמר למערער כי יתלון במח"ש וכי הוא "זודע לשמר על הסימנים" (עמ' 65 ש' 21).

בהודעתו תיאר כיצד השלים אותו המערער מצד אחד לשני במסדרון, דחף אותו קדימה, לעג לו על הליכתו ורצונו ללקת למחר"ש וכן "אחר קר הוא אמר לי תעמוד ליד הקיר וזרק אותו לקיר" (ת/21 ש' 29) ולאחר שפתח את דלת החדר זרק אותו לחדר. בחדר הבילוש, סטר לו המערער בחזקה ודחף אותו בצווארו לעבר הכסא אותו כינה "מקום של כלבים" (שם, ש' 33-31).

השני בסדר הפעולות המתוארכות בתוך החדר (סתירה ואחר קר הדיפתו בצווארו או להיפך, כפי שתיאר בעדותו) הוא מינורי בלבד ובוודאי שאינו עולה כדי סתייה מוחותית ובעל משקל.

(-) הטענה כי החבלה בכתף הועלתה לראשונה בעדות: כאמור, כבר ביום האירוע בעת שצולמו כל סימני החבלה, צולמו כתפו וידו השמאלית של שיטטיך (ת/26) והוא גם התיחס לכך בתלונתו במח"ש ביום המחרת כשציין שסיפר לחוקר על מעשיו של המערער ועל חבלותיו, לרבות דחיפתו אל הקיר במסדרון, וכן צולמו "חוקר צילם אותו וגם את היד שמאל שלי מהתפיסה של הבלש" (ת/21 ש' 44).

(-) הטענה לשינוי בתיאור עצמת הסתיירה ובמקום בו ניתנה: טענה זו גם היא קלושה. אמנם, בהודעתו תיאר סתיירה חזקה "הרghostית אותה הרבה אחר קר" אותה קיבל לאחר שנכנס לחדר (ת/21 ש' 32) בעוד שביעימות ביןין המערער תיאר אותה כסתיירה בעוצמה ביןונית שהותירה סימן, ככלאוורה עולה מתיוארה כי זו ניתנה לו לפני שנכנס לחדר (ת/22), אולם העימות נערך כתשעה וחודשים לאחר האירוע וההודעה שנגבתה בסמוך לו. וממילא אין מדובר בשינוי גרסה ממשוני בגין מagnitude האירוע ולתוכאותיו.

(-) הטענה כי סטר עצמו בשאלת אם שוחח עם קצין תורן אם לאו: לכוארה, בהודעתו במח"ש מסר כי שוחח עם הקצין התורן בעוד שבביהמ"ש שלל זאת וטען כי חרב בקשוטו הרבות, הדבר לא התאפשר (עמ' 69 ש' 12-13).

אולם עיון קפדי בהודעה מלמד כי אף שלכאורה אכן שוחח עם קצין תורן הרי שלמעשה נאמר לו שכולם נמצאים מחוץ לתחנה, ממשען שלא דבר עם קצין תורן: "כמה שעני בבקשת מהקצין התורן שיעזר לי להפסיק את ההתעללות לא עוזר לי כלום כי הם אמרו לי שכולם היו בטיחול והם יכולים להחזיק אותו גם עשרים וארבע שעות אם הם ירצו" (ת/21 ש' 35-37). שיסטייק אף עמד על כך כבר בהודעתו מיום האירוע, משביקש להוסיף "אני בבקשתך לראות קצין תורן ולא נתנו לי" (ת/15 א ש' 87).

השימוש במילוי הגנאי

79. שיסטייק לא הכחיש כי השתמש במילה "מוסרה", כשלטונו אחד הפירושים שלה הוא "זבל" אולם יש לה פירוש נוסף והוא עצמו לא השתמש בה במובן הגנאי (ת/15 א ש' 55, עמ' 70 ש' 22-25). לטעמי, זהו עניין זניח שאין לייחס לו משמעות יתרה, שכן גם אם שיסטייק ביקש להימנע מההודאות כי קילל את השוטרים, עדין הודה בעצם השימוש במילה ובאחת המשמעות שלה כקללה, וכל זאת בשעה שנחקר, בין היתר, בחשד להעלבת עובד ציבור בשל כך.

"לעשות סימנים" או "לשמר סימנים- למה התכוון המתلون?"

80. שיסטייק העיד "בטעות אמרתי אני יכול לשמור את המכות. הכוונה שלי הייתה לשמר ולצלם אותם שהיה ברור שזה קרה בתחנה". (עמ' 65 ש' 9-10). לדבריו, היה נתון תחת פיקוח רציף של השוטרים ולאעשה לעצמו כל נזק שהוא. ומכל מקום טען "אמרתי לשמר. זהה התכוונתי" (עמ' 70 ש' 6). בהודעתו במשפטה כחווד אמר "אני לא אמרתי שני עשה לעצמי סימנים אמרתי שני יכול אבל לא היה לי אפשרות לעשות ואני רוצה שאתה תצלם" (ת/16 א ש' 75). אולם בהודעתו השנייה במח"ש אישר זאת והסביר "שנכוון אני אמרתי שני עשה לשמר סימנים אבל אני התכוונתי שני ידע לשמר סימנים של המכות" (ת/23 ש' 6).

81. ביהם"ש קמא נתן אמון בגרסתו וקבע כי לא מן הנמנע כי התבטה בצורה זו בשל השפה הבסיסית השגורה בפיו. איןני רואה לנכון להתערב בקביעתו זו. ראשית, התרשומות מאופן עדותו ומשפטו של העד עדיפה, בעניין זה, על התרשומתה של ערכאת הערוור שנחenschaft לפרוטוקול כתוב בלבד ואיןנה רואה את העדים עצם. שנית, גם אם נניח כי שיסטייק אמר שהוא ידע לעשות סימנים

והתחשש לכך על מנת שלא להפליל עצמו משנחקר בחשד לאיומים, הרי שלא הייתה בידו יכולת למשך זאת לנוכח הפיקוח תחתיו היה נתון לאורכו כל הדרך מרגע עינוכו ועד לחקירהו וצילומו בתחנת המשטרה.

82. לנוכח אישורו של שיסטייק בהודעתו, אין ממש בענטה מחדל החקירה ביחס להימנעויות מגביהות עדותו של הפקח סמסון, שציין בזיכרון מיום האירוע כי שמע את שיסטייק אומר למערער שהוא ידע לעשות סימנים (ס/1). מרגע שאישר זאת שיסטייק בעצמו אין כל נפקחות לעדות זו ואין בה כדי להוסיף דבר. מה גם שהעד ציין כי עמד בדלת חדר הבילוש ובחדר עצמו היה למשך דקה בלבד ולא ראה את האדમומיות בפנוי של שיסטייק (עמ' 211).

גם השוטר קדוק העיד כי לא נכח בחדר הבילוש באופן רציף ואף עזב את התחנה זמן רב לפני שהוא עבר
עמוד 24

לחקירה (עמ' 212 ש' 32 ועמ' 214 ש' 3) ומכאן שלא נגרם כל נזק ראוי בשל חקירותו בחולף חודשים רבים ממועד האירוע, שהרי אף אם היה נחקר במועד, לא היה בעדותו כדי לסייע משלא בכך במקומם לאורך הזמן כלו.

38. בשולי הדברים אצין כי הטענות בנוגע להאזנות הסתר אין מושיפות דבר בהקשרו של אישום זה. הרשות המערער אינה מבוססת על הקביעות שנגעו להאזנות הסתר. מרבית השיחות כלל אין מתיחסות לאירוע זה ואילו המסקנות הכלליות בדבר החשש מהاذנות והצורך להסתיר דברים ולהימנע מלשוחה עליהם בטלפון, כלל אין רלבנטיות לאישום זה.

סיכום של דברים

48. לאור האמור לעיל ולאחר שבחנתי את טענות המערער כולם, לא מצאתי כל עילה להטרבות במצב בית המשפט כמו ובמסקנותיו.

עובדות האישום הרביעי (המערער 3- השוטר פוגל)

45. ביום 23.7.12 בשעה 18:30 ערך עוצר המערער 3 יחד עם שני שוטרים נוספים את המתлон ריבלין בחשד לביצוע עבירות רכוש. ריבLIN הובא לתchnerה ושם, במהלך התשאול, הכה אותו המערער בשתי סטירות לפניו. ריבLIN ביקש מהמערער להניח לו משומש שהוא אדם חולה והוא השיב לו כי יפרק וישבו לו את העצמות ויזמין לו מד"א וסטר לושוב בפניו.

46. בשל מעשו אלו יוכהה למערער עבירה של תקיפה סתם לפי סעיף 379 לחוק והוא הורשע בה.

קביעות בהמ"ש קמא

47. בהמ"ש קמא כי ריבLIN נחקר באזהרה על ידי השוטר פוגל בחדר הבילוש, מבלי שהודעה לו זכותו להיוועץ בעורך דין, הוא הודה במיחס לו והוחתם על מזכר. פוגל הביע זיקה רגשית ומעורבות יתר ביחס למעשה של ריבLIN באומרו שעשה נבלה בגיןבת תיק מאישה זקנה ובשל כך נקט נגדו באלים. זהיוו כמי שסטר לריבLIN מבוסס על גרטתו של الآخرן, על דבריו כי מי שחקר אותו היה גם מי שיטר לו ועל זהיוו על ידי בתו של ריבLIN כמי שנכח בabitם במהלך ביצוע חיפוש. עוד נקבע כי ריבLIN מסר לבתו תיאור ברור של סטירה בלחינו הימנית והתקבלה גרטתו כי פוגל סטר שתי סטירות ללחוי ימין וסטירה חלהה ללחוי השמאלית.

טענות המערער

.88

א. לא ניתן משקל ראוי לסתירות בגרסאותו של ריבLIN באשר למספר הסטירות שקיבל, לכך שבתמונה שהגיע לא ניכרו סימני אלימות ולטענותו כי הוכה בחלקים אחרים בגוףו ולשקרים שמסר ביחס לזהות השוטרים שנכחו בחדר והופיע בו הוכה על ידי המערער.

ב. סע' 21 להכ"ד מתאר עבירות אiomים כלפי ריבלין שלא מיוחסת למערער בכתב האישום.

ג. אל מול גרסאותיו הסותרות של ריבלין עומדת עדותו של בן חמו לפיה לא ראה שהמערער הכה את ריבLIN וזאת כאשר בן חמו נמצא על ידי המאשימה.

ד. לא ניתן משקל ראוי לכך שטענת ריבLIN כי לא היה במיומס לו בפני פוגל אלא בפי החוקר בלבד סותרת את מזכרו של פוגל, עליו הוחתם ריבLIN, בדבר הוודיאתו.

עדות המשיבה

89. יש לדוחות את הערעור ולהוותיר על כנה את הכרעת הדין מהנימוקים הבאים:

א. ניכר כי ריבLIN היה מבולבל בעדותו לגבי מקום הסטיירות אולם לאורך כל הדרך עמד על כך שקיבל שלוש סטיירות. חוסר יכולתו לזכור באיזו לחוי ניתנה הסטיירה מוסברת בכך שמדובר בעדות שניתנה בחילוף שנתיים מאירוע קצר.

ב. עדותו נתמכת בעדותה של בתו אודוט מצבו הנפשי כשחזר מהחקירה נסער וובכה, עדותה על דבריו שקובל סטיירה, צילום לחוי הימנית האדומה שצולמה והודעתה במח"ש.

ג. עדותו של בן חמו מחזקת את דבריו ריבLIN שכן עולה ממנה כי הלה לא התמסר מיד ל"חקירתו" של פוגל וכי לא הייתה זו שיחה נינוחה. מה גם שבן חמו לא נכח לאורך כל המפגש עם ריבLIN.

דין והכרעה

90. האירוע נשוא כתוב האישום הוא אירוע קצר במהלךו, כך נקבע, הכה ריבLIN בשלוש סטיירות לפניו. טענות המערער מתיחסות לסתירות שנפלו בדבריו ריבLIN ביחס למיקום הסטיירות- לחוי ימין או שמאל- ומספר הסטיירות. אמן, וכפי שציינה גם ב"כ המשיבה, עדותו של ריבLIN אינה עקבית בעניין זה, אולם הדבר באירוע קצר ובעדות שניתנה בחילוף כשנתיים ממועד ההתרחשות. בנסיבות אלו קשה ליחס לסתירות האמורות משקל רב. כך העד הסביר **"יכול להיות שהתבלבלתי זהה היה בלחי ימין.... לא התמקדתי באיזה צד הגיעו הסטיירות. אני יודע שקיבלת זухוע וכאבים"** (עמ' 86 ש' 19-16).

91. גרסתו של ריבLIN אינה עומדת לבדה, היא נתמכת בעדותה של בתו. הבת העידה הן על מצבו הנפשי הננסע של אביה, על דבריו כי נחקר על ידי שלושה שוטרים שהטיחו בו שהוא גנב ונתנו לו **"סטיירה או בוקס"** (עמ' 91). הבת זיהתה את המערער כמו שהכה את אביה, שכן אותו שוטר הוא אחד משלושת השוטרים שערכו את החיפוש בנוכחותה. הבת מסרה תיאור של כל אחד מן השלושה על פי סימני זיהוי חיצוניים ("הקטן שביניהם" "תימני גבוה" "מלא עם משקפים") ואביה זיהה בפניה את השוטר שהכה אותו כשוטר הקטן והרצה עם הזיפים, لكن הבינה למי מהשלושה מדובר.

92. מן הצלום שהוגש (ת/28) ניתן להתרשם מأدומומיות מצד לחוי הימנית של ריבLIN. זהו סימן סביר ביחס

לתיאור הסטירה שספג.

93. עדותו של בן חמו לימדה כי ריבלין לא היה ולא התמסר לחקרתו של פוגל (עמ' 195 ש' 27-32) והוא אכן צעק וביקש שייעזרו אותו (עמ' 196 ש' 2). אמןם בן חמו העיד כי לא ראה שפוגל מכח את ריבלין, אולם אישר כי לא היה נכון בחרה הבילוש באופן רציף ומשמעות הדבר כי אין בעדותו זו כדי לאפשר את טענתו של פוגל.

94. למעשה, דבריו אלו של בן חמו תומכים בגרסת ריבלין דזוקא באשר לדינמיקה הכללית של התשאול ועומדים בסתרה לגורסתו של פוגל, לפיה ריבלין היה והיינו **"נתן לי הכל"**. מזכרו של המערער (ת/129) שבו תועד התשאול מלמד כי הלה הכחיש בתחילתו אולם לאחר מכן היה והיינו.

95. המערער העיד כי מעשיו של ריבלין, כמו שגונב מנשיים קשישות וניצולי שואה, הכוונו אותו ובחקרתו ציין כי זהו "מעשה נבלה" (ת/80). בכך ראה בית המשפט كما ביטוי למעורבותו הרגשית העזה של המערער וכמניע שעמד בבסיס מעשיו. הויל, וככלש לא היה כל הגון בביטוי התשאול לפני חקירתו של ריבLIN.

96. כאמור, על רקע הקבץ דברים זה הרשע בהם מ"ש קמא את הנאשם. לא מצאת כי נפל פגם במסקנותו זו, לאחר שהתרשם ממהימנותם של ריבLIN ובתו.

מספר מילים בטרם סיום

97. אף כי הכרעת הדין אופינה בקיצור מה, לא מצאת כי יש בכך כדי להצדיק התערבותה במקרים שנקבעו בה. הדיון לעיל בטענות המערערים מלמד כי אף מקום בו לא הרחיב בית המשפט קמא את נימוקיו, היו קביעותיו בעלות אחיזה ממשית בחומר הraiות. מעבר לכך, התרשומותו מן העדים הרבים שהעידו לפני הIAO בעלת חשיבות גבוהה. נימוקי המערערים לא שכנעוני כי מתקיימים כאן אותם מקרים חריגים בהם יכול בית המשפט שלערעור להתערב בקביעות אלו (להרחבה ראה ע"פ 15/2009 **עטالة נ' מדינת ישראל**, (22.5.16).

סיכום של דברים

98. על רקע האמור לעיל יצא לחברותי לדוחות את שלושת הערעורים ולהוtier על כנה את הרשות המערערים.

**ג'ורג' קרא, ס"ג
שופט**

השופטת א' נחלייני-חיאט:

אני מסכימה.

אסטר נחלייני-חיאט, שופטת

הנשיאה ד' ברלינר:

אני מסכימה לאמר בחוות דעתו המפורט והמצאה של חברי. נראה כי בתיק זה בשל השימוש בין ממצאי הכרעת הדין ואופיין הפרטני של טענות הסגورية, לא היה מנוס מירידה לרחולציות שהן בבחינת דק מן הדק, שלא כדרכה של ערכאת הערעור. יפה עשה חברי שהרים את הcpfה ולא הותיר אבן שלא נהפכה.

**דבורה ברלינר, נשיאת
אב"ד**

אשר על-כן, הוחלט כאמור בחוות-דעתו של ס"ג ג' קרא.

ניתן היום, כ"ג סיון תשע"ו, 29 יוני 2016, בנסיבות הצדדים.

**אסטר נחלייני-חיאט,
שופטת**

ג'ורג' קרא, ס"ג

**דבורה ברלינר, נשיאת
אב"ד**